

PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT

7. funkční období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
Senátu Parlamentu České republiky
16. schůze

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**

7. funkční období

Těsnopisecká zpráva
16. schůze

Pořad 16. schůze

1. **Senátní tisk č. 230** – Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů

7. funkční období

Obsah 16. schůze Senátu Parlamentu České republiky

1. den schůze – 5. března 2010

Jednání zahájil a řídil předseda Senátu Přemysl Sobotka

Usnesení schváleno 1

1. Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – senátní tisk č. 230

Ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka 2

Senátor Jan Hajda 3

Senátor Jaroslav Kubera 4

Senátor Vlastimil Balín 7

Senátor Jiří Pospíšil 8

Senátorka Soňa Paukrtová 8

Senátor Jiří Žák 9

Senátor Jan Hajda 9

Senátorka Ludmila Müllerová 10

Další část schůze řídil místopředseda Senátu Jiří Liška

Místopředseda Senátu Milan Štěch 10

Senátorka Daniela Filipiová 16

Místopředseda Senátu Milan Štěch 16

Senátorka Soňa Paukrtová 16

Senátor Jiří Pospíšil 17

Místopředseda Senátu Milan Štěch 17

Senátor Jiří Pospíšil 18

Senátor Adolf Jílek 18

Senátor Vladimír Dryml 19

Senátorka Alena Venhodová 20

Senátor Richard Svoboda 21

Senátor Petr Pakosta 23

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková 25

Senátor Vladimír Dryml 26

Senátor Vítězslav Jonáš 26

Senátor Jaroslav Kubera 27

Místopředseda Senátu Milan Štěch 27

Senátorka Alena Venhodová 29

Předseda Senátu Přemysl Sobotka 30

Senátor Tomáš Julínek 30

Senátor Karel Schwarzenberg 31

Ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka 31

Senátor Jan Hajda 32

Usnesení schváleno 33

Senátor Miloš Janeček 33

Závěr 16. schůze v 7. funkčním období..... 33

**Těsнопisecká zpráva
z 16. schůze Senátu
Parlamentu České republiky
(1. den schůze – 5. března 2010)**

(Jednání zahájeno v 9.31 hodin.)

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Vážené senátorky, vážení senátoři, milí hosté, dovoluji, abych vás přivítal na 16. schůzi Senátu. Tuto schůzi jsem svolal na návrh Organizačního výboru podle § 49 odst. 1 o jednacím řádu Senátu. Pokud budu zmiňovat jednotlivé paragrafy, jedná se o zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu, ve znění pozdějších předpisů. Pozvánka vám byla zaslána v úterý dne 2. března 2010 e-mailem a ve středu 3. března SMS zprávou.

Z dnešní schůze se omlouvají senátoři: Radek Sušil, Jaromír Štětina, Jiří Čunek, Jan Horník.

Identifikační karty, pokud jste je zapomněli, máte náhradní k dispozici v předsálí.

Nejprve si podle § 56 odst. 4 určíme dva ověřovatele této schůze. Navrhuji, aby ověřovatelkami byly senátorky Ludmila Müllerová a Alena Venhodová.

Má někdo připomínku k tomuto návrhu? Nikoho nevidím. Jedná se o první hlasování, tak zkusím svolat zbytek. Zahajuji hlasování o ověřovatelích.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku. Hlasování č. 1 ukončeno.

Registrováno 70, kворum 36, pro 70, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Nyní přistoupíme ke **schválení pořadu 16. schůze Senátu**, který máte na svých lavicích. Má někdo připomínky k pořadu, tak jak byl navržen? Změny, doplnění? Nikoho nevidím. Budeme o tom hlasovat.

Zahajuji hlasování.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a rovněž zvedne ruku. Hlasování č. 2 ukončeno.

Registrováno 76, kворum 39, pro 74, proti jeden.

Návrh byl schválen.

Předseda vlády svým dopisem ze dne 2. března 2010 požádal jménem vlády Senát, aby návrh zákona, kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů – máme to jako tisk č. 230 – projednal po jeho postoupení Poslaneckou sněmovnou ve zkráceném jednání, tj. podle § 118 zákona o jednacím řádu. Poslanecká sněmovna projednala tento návrh zákona ve zkráceném jednání podle § 99 odst. 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny v úterý dne 2. března.

Podle § 118 odst. 1 nejprve rozhodneme, zda vyhovíme žádosti vlády a projednáme tento návrh zákona ve zkráceném jednání. Otevírám rozpravu. Do té se nikdo nehlásí, takže nechám o tomto návrhu hlasovat. Zahajuji hlasování.

Kdo je pro, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, tlačítko NE a zvedne ruku. Hlasování č. 3 ukončeno.

Registrováno 76, kворum 39, pro 72, proti jeden. Návrh byl schválen.

V tuto chvíli můžeme přistoupit k projednání našeho bodu, a tím bodem je

Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů

Máme to jako **tisk č. 230**. Návrh uvede ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka, který zastoupí ministra financí Eduarda Janotu, jehož nyní prosím, aby nás seznámil s návrhem zákona. Pane ministře, máte slovo.

Ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka: Dobrý den, dámy a pánové. Vážený pane předsedo Senátu, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Dovolte mi, abych jménem vlády České republiky zdůvodnil návrh novely zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, spočívající ve vypuštění části, která se týká způsobu zdanění tzv. zaměstnaneckých benefitů.

Nejprve mi dovoluji, abych stručně uvedl některá fakta a pohled vlády na to, co se až dosud v této věci odehrálo. V červenci minulého roku vláda schválila a následně předložila Parlamentu novelu zákona o dani z přidané hodnoty. Chci učinit jenom poznámku, že nešlo tedy o součást tzv. Janotova balíčku, jak se někdy chybně uvádí, jejímž cílem byla v podstatě pouze harmonizace s novými pravidly Evropské unie. V rámci změn, které měly být hlavně technického rázu, byl nově upraven i způsob výpočtu daně z přidané hodnoty zaměstnaneckých benefitů. Nově zákon uvedl, že cena, z níž se DPH vypočítává, je nikoliv cena, kterou zaměstnanci za benefity platí, ale cena tak zvaná na trhu obvyklá. Takzvaně na trhu obvyklá. A jak už dnes všichni víme, v praxi to znamená, že nyní zaměstnavatelé musí daň z přidané hodnoty odvést z ceny srovnatelné služby na trhu. A ta je logicky vyšší, než ta, za kterou zaměstnanci benefit reálně kupují. Důsledkem je pak zvýšení nákladů na tyto zaměstnanecké benefity, tedy jejich prodražení.

Chci zdůraznit, že tento návrh bez větších problémů schválila jak Poslanecká sněmovna, tak i Senát. Nový systém zvedl ale vlnu odporu. Nelíbí se ani odborům, ale ani zaměstnavatelům, což bylo jasně deklarováno i na jednání Rady hospodářské a sociální dohody. Argumenty odborů znáte. Podnikatelé se obávají, že nový způsob výpočtu DPH natolik prodraží některé benefity, že je už nebudou schopni poskytovat. A protože benefity bývají většinou předmětem kolektivních smluv, mají zaměstnavatelé logicky strach, že důsledkem rušení benefitů bude zpětně tlak na růst reálných mezd. Druhým důvodem je pak jejich obava z administrativní náročnosti nového systému. Obávají se právní nejistoty, zda budou umět správně zvolit cenu v místě a čase obvyklou a zejména, zda ji budou schopni postupem času při případné kontrole věrohodně prokázat.

Je zřejmé, že jak vláda, tak i Parlament, si tehdy zřejmě plně neuvědomily možné dopady této změny. Zdálo se po určitou dobu, že celý problém je pouze technickým nedopatřením a může se tedy bez problému napravit. Za přítomnosti premiéra došlo v Poslanecké sněmovně 10. února letošního roku k jednání s odbory, ministrem financí a zástupci klubů ODS a ČSSD.

Výsledkem tohoto jednání byla shoda, že je potřeba zrušit problematické ustanovení zákona o novém způsobu placení DPH a bylo dohodnuto, že některý z poslanců načte k některému z projednávaných zákonů pozměňovací návrh na změnu zákona o DPH, konkrétně na vypuštění jeho § 36a odst. 3 písm. d) a že celá věc tím bude vyřešena.

V následujících dnech však došlo k zablokování činnosti sněmovny a odbory tak ztratily zřejmě víru, že existuje reálná šance na změnu zákona touto formou, to znamená formou podání poslaneckého pozměňovacího návrhu.

Následně pak odboráři v dopravě oznámili, že vyhlásí stávkou. Na to reagovala vláda mimo jiné i tím, že zařadila řešení celé věci mezi své hlavní priority, což také pan premiér řekl na jednání grémia vedení sněmovny minulý týden.

Chci zdůraznit, že vláda považuje stávkou jako formu nátlaku za zcela krajní řešení a v tomto konkrétním případě za velmi krajní a velmi nepřiměřené řešení. Ale vzhledem k situaci v Poslanecké sněmovně, kdy po několik schůzí nebyl schválen žádný projednávaný bod a pravděpodobnost přijetí poslaneckého návrhu byla velmi malá, se vláda rozhodla na mimořádné schůzi ve čtvrtek minulý týden předložit vlastní vládní návrh zákona, který máte dnes před sebou, a navíc využít i možnosti vyhlášení stavu legislativní nouze.

K tomuto argumentu bych chtěl dodat následující. Vláda je přesvědčena, že je v pravomoci i reálných možnostech vlády, aby posoudila, zda jsou či nejsou dány věcné podmínky pro využití § 99, tzn. zákonného procesu ve stavu legislativní nouze, s odkazem na důvod, který je, že „státu hrozí značné hospodářské škody“. Vláda byla přesvědčena, že v případě, že by došlo ke stávce nebo dokonce opakovaným stávkám, tento věcný důvod pro toto řešení byl zcela namístě, a proto této možnosti využila.

Vláda je přesvědčena, že posouzení, zda je či není tento důvod dán, je zejména na bedrech vlády a zachovala se podle toho.

Na závěr bych chtěl říci, že chtěla-li vláda rychle a efektivně přispět ke zklidnění situace a odvrácení stávky a zejména jejich negativních dopadů jak na ekonomiku, tak i na sociální situaci i určitou řekl bych spokojenost občanů, neměla v dané situaci jinou možnost.

Ze všech výše uvedených důvodů vás prosím o podporu předloženého návrhu a děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane ministře, posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů.

Organizační výbor určil garančním a zároveň jediným výborem pro projednávání tohoto návrhu zákonu výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu. Výbor přijal usnesení, které máme jako tisk č. 230/1. Zpravodajem je pan senátor Jan Hajda, který má nyní slovo.

Senátor Jan Hajda: Vážený pane ministře, vážený pane předsedo, vážené kolegyně a kolegové. Pan ministr zde velmi podrobně uvedl žádost o schválení. Já bych k tomu dodal pouze následující a dále legislativní proces.

Vzhledem k tomu, že byla v tisku i snaha to zužovat pouze na jízdenky, tak nové ustanovení § 36a se týká všech úplatných převodů ze zaměstnavatele, plátce DPH, na zaměstnance, tedy všech benefitů na principu slevy a ceny hrazené, zejména odborný rozvoj a rekvalifikaci zaměstnanců související s předmětem činnosti zaměstnavatele, stravování zaměstnanců ve vlastním nebo pronajatém zařízení, rehabilitace a nadstandardní péče, poskytování služeb vlastní mateřské školy v rámci opatření ke sladování profesního a rodinného života, uspokojování kulturních, rekreačních a tělovýchovných potřeb, kulturní pořady, poskytnutí rekreace včetně dětských táborů ve vlastním zařízení, poskytování zlevněných jízdnek zaměstnancům a jejich rodinným příslušníkům zaměstnavatelem, doprava zaměstnanců do a ze zaměstnání zajišťovaná zaměstnavatelem a přechodné ubytování zaměstnanců ve vlastním či pronajatém zařízení.

Pokud se týká legislativního procesu, návrh zákona předložila vláda Poslanecké sněmovně dne 26. února 2010.

Předložený návrh zákona byl Poslaneckou sněmovnou projednán ve zkráceném jednání s vynecháním prvního čtení ve stavu legislativní nouze, který vyhlásil předseda Poslanecké sněmovny. Návrh zákona přikázal k projednání rozpočtovému výboru, který svým usnesením č. 819 ze dne 2. března 2010 doporučil Poslanecké sněmovně schválit návrh zákona.

Ve druhém a třetím čtení dne 2. března 2010 byl návrh zákona schválen v hlasování č. 8, ve kterém se z přítomných 100 poslanců pro návrh zákona vyslovilo 36 poslanců a proti bylo 44.

Pokud se týká zhodnocení souladu navrhované právní úpravy s ústavním pořádkem České republiky, s mezinárodními smlouvami a předpisy EU, navrhovaná právní úprava odpovídá ústavnímu pořádku a právnímu řádu ČR a neodporuje mezinárodním smlouvám, kterými je ČR vázána.

Pokud jde o vztah k předpisům EU, z výše uvedeného článku 80 směrnice Rady 2006/112/ES vyplývá, že umožňuje členskému státu volnou úvahu při jeho implementaci. Navržená změna zákona proto není s právem EU v rozporu.

Jak bylo řečeno, v Poslanecké sněmovně na základě rozhodnutí předsedy PS proběhlo jednání ve stavu legislativní nouze. Dnešní jednání Senátu se koná na základě žádosti předsedy vlády, který požádal předsedu Senátu o urychlené řízení.

Pokud se týká usnesení. Můj návrh jako zpravodaje na schválení nebyl přijat s tím, že výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu přijal 276. usnesení výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu z 22. schůze konané dne 5. března 2010.

Po úvodním slově zástupce předkladatele Ing. Bohdana Hejduka, náměstka ministra financí ČR, po mé zpravodajské zprávě a po rozpravě výbor doporučil Senátu Parlamentu ČR návrh zákona zamítnout, určil zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu mne a pověřil mne jako předsedu výboru předložit toto usnesení předsedovi Senátu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji, pane kolego. Posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů.

A já se nyní ptám, zda někdo podle § 107 jednacího řádu navrhuje, abychom se tímto návrhem zákona nezabývali. Nikoho takového nevidím, takže otevírám obecnou rozpravu. Písemně se jako první přihlásil senátor Jaroslav Kubera a jako druhý senátor Jiří Žák, v tomto pořadí dostávají také slovo. Slovo má senátor Jaroslav Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Dobrý den. Vážený pane předsedo, vážený pane ministře, kolegyně a kolegové, možná jste si všimli, že jeden hlas byl ve všech případech, které jsme hlasovali, proti, a to byl hlas můj, protože jako předseda ústavně-právního výboru jsem nemohl hlasovat jinak a první část mého příspěvku přednesu také jako předseda ústavně-právního výboru, druhou část jako senátor; a toho přechodu mezi nimi si jistě všimnete sami.

Nejprve se zmíním o neuvěřitelném zneužití institutu legislativní nouze, která může mít mnohem širší dopady, než tady projednáváme nad touto novelou. Paragraf 99 říká: „Za mimořádných okolností, kdy jsou zásadním způsobem ohrožena základní práva a svobody občanů nebo bezpečnost státu, nebo když státu hrozí značné hospodářské škody, vyhlásí předseda sněmovny na návrh vlády stav legislativní nouze na určitou dobu. Sněmovna může stav legislativní nouze zrušit nebo omezit dobu, na níž byl vyhlášen.“

I v minulosti se tohoto paragrafu využívalo v případech, kdy bylo potřeba něco rychle projednat, ale tehdy to nebyly tak závažné věci, jako jsou to teď.

Jestli je tady důvod ke stavu legislativní nouze, je to důvod jiný. Je to ten důvod, že si jedna skupina občanů bere právo rozhodovat o zákonech a ještě způsobem, který je velmi zvláštní. Kdybychom měli věc otočit a vyhlásit stav legislativní nouze, důvody by byly úplně jiné. Tato země má dva biliony dluhů, a to nejsou vážné hospodářské škody, které hrozí tomuto státu, a přesto nikdo stav legislativní nouze nevyhlašuje, nevyhlašuje ani výjimečný stav a nepřijímá žádná opatření proti tomu, aby tomu bylo zabráněno. Kdybychom žili ve Francii, parlament by tam musel zasedat neustále ve stavu legislativní nouze, protože tam probíhá každý den několik stávek menších a jednou týdně několik stávek větších.

Určitě stav, který by si zasloužil takovýto zákonný atribut, není, jestliže opakovaně představitelé významných politických stran používají přirovnání stávký k obstrukci v Poslanecké sněmovně, to je na hraně ohrožení demokracie. Jestliže to někdo napíše na facebooku nebo na internetu je to v pořádku, ale přirovnávat klasickou stávkou s běžným parlamentním systémem a tvrdit, že je to totéž, že některé strany ve sněmovně stávkují, když nechtějí, aby se protlačily zákony, které zvyšují státní dluh, to by být nemělo a to ohrožuje demokracii v celé zemi. Dokonce tato úřednická vláda ji ohrožuje tím, že se staví do pozice nikoli úřednické ale politické vlády. Protože chápu, že někdo, kdo do vlády přišel zvenku, třeba z ústavu, může být oslněn tím, když se v průzkumech oblíbenosti vidí na prvních místech. Musí ho to nutně lákat a některé ministry to také zlávalo a chtěli by se stát ministry politickými.

V jiné souvislosti vám připomenu, co udělal ministr financí v Bruselu, když se jednalo o dalším zvyšování spotřebních daní, kdy bezprecedentním způsobem obešel parlament a v bodu, kdy mohl žádat o výjimku, o výjimku nepožádal. Ptal bych se vás, zda o tom vůbec víte, možná, že ne, ale to bude jiný bod, kde to řeknu.

Ve chvíli, kdy veřejnost přesvědčíte, že žádnou politickou vládu nepotřebujeme, že úřednická vláda je nejlepší, protože je složena z odborníků, rázem to dostanete k tomu, že vládu musí někdo jmenovat. Jediný, kdo je schopen takovou vládu jmenovat, je diktátor. Dostanete se k tomu, že diktatura je krásná, že lidé si to přejí, vláda navenek vypadá jako bezvadná. Bodejť by nevypadala, ve skutečnosti nic nerozhoduje, v parlamentu žádnou oporu nemá, a proto si může dovolit takové ústupky, které jsou velmi populistické, jako je ústupek, který udělala teď.

Nyní k projednávanému tisku. 4. 11. 2009 hlasováním číslo 137 schválila PS tisk 887 obsahující § 36a. Při hlasování nikdo nebyl proti, dokonce o zákonu nikdo ani nediskutoval. Podobně Senát na své 14. schůzi dne 10. 12. schválil bez rozpravy senátní tisk číslo 195/0. Normu nepodpořili tito senátoři: za ODS Kubera, Palečková, Pospíšil, Oberfalzer, Sefzig, Svoboda a Žák, za ČSSD Řihák, Dryml a Bis. To byli jediní, kteří normu nepodpořili. Zeptám se pana senátora Štěcha prostřednictvím předsedajícího, proč tehdy proti této normě nehlasoval. Odpovídám si sám, protože to vím. Dnes se vymlouvá, že nevěděl, že jen daňový expert by poznal, o co zákonu jde. Nejsem daňový expert a poznal jsem to snadno, protože jsem to nepodpořil. Hlasoval jsem tak z jiného důvodu, že zásadně nesouhlasím s tím, aby nám EU diktovala daně. Když jsme do ní vstupovali, bylo řečeno, že některé věci vždycky zůstanou v pravomoci členských států. Situace se mění, začalo to DPH, pokračuje to spotřebními daněmi a samozřejmě to skončí i u daně z příjmů. To co připravuje budoucí vláda, že opět progresivně zvýší daně, aby ještě více zvýšila státní dluh, protože ani korun ze zvýšených daní nepůjde na splátky, ale vybrané peníze navíc se projí, to byl důvod, proč jsem to tehdy nepodpořil.

Pak se ovšem stalo to, že zákon začal platit a broučci spali a spali. Když se probudili, vzpomněli si, že jsou volby. To byla jedinečná příležitost pro největší

skupinu lobbistů v ČR. Největší lobbistickou skupinou v ČR jsou odboráři. Proto pokud spatří světlo světa zákon o lobbistech, nepochybně do něj Senát vloží ustanovení o registraci lobbistů, aby Jiří Paroubek nemohl tvrdit, že je v životě neviděl a s jejich požadavky nemá nic společného. Využili také skutečnosti, že český právní řád upravuje zákonem pouze kolektivní vyjednávání, což není vina odborů, ale naše. Potud je vše v pořádku.

Kdyby odboráři ohlášenou stávkou uskutečnili, nemuselo by se to ostatním líbit. To by ale bylo vše. Odboráři se ale zachovali jinak. Rozhodli se pro stávku–nestávku. Oni totiž věděli, že na stávku je sice právo, ale není nárok. Mohlo by se stát, že by stávku vyvolali a nevyhráli, ale všichni petenti a stávkující v blahém vědomí, že když začnou, tak to musí pro ně dobře skončit. Stávka nese pro ně jisté ekonomické náklady. Vyhrožování stávkou je šíření poplašné zprávy. Jestli jste dnes ráno sledovali média, pokračují ve stejné taktice. Budou se dnes radit po našem jednání, v pondělí se budou zase radit. Kazí lidem prázdniny, policistům práci, protože jsou méně pohotoví než odboráři a nestačili tak rychle odvolat všechna připravená patření. Jinými slovy je vyhrožování stávkou lepší taktika než stávkovat. Jejich postup udržuje společnost v nejistotě, může trvat dlouho. Jestli si paní poslankyně Šojdrová myslí, že to bylo jejím vlivem, hluboce se mýlí. Musím ji pochválit, využila šikovně situace, ale měli to tak naplánované.

Kromě toho takovýto stav inspiruje další. Jen namátkou – Lenka Vondrová se už ozvala a co my? My chceme také. Odboráři Českého rozhlasu vyzvali k odvolání Rady Českého rozhlasu. Každý den přibude další skupina, která jakmile zjistí, že někdo ustupuje, tak řekne: a co my? Já bych jim řekl co my.

Co je vlastně předmětem sporu. Takzvané benefity tady jsou a některé budou. Zákon vůbec není o tom, že se někomu berou benefity, jen je o tom, že zaměstnavatel odvede DPH ve výši ceny obvyklé, což má zabránit spekulacím z daní. Paradoxní je, že vláda ustoupila jen jedné skupině. Ve svém zdůvodnění píše, jak to bude složité, co je cena obvyklá. O tom bych mohl mluvit dlouho, jak je těžké někdy stanovit cenu obvyklou. Nicméně všechny ostatní skupiny kromě této v tom nechává koupat. Nenavrhl vyškrtnutí celého problému, jen té části, která se jí hodí. Mimochodem například pracovníci obecných úřadů, kteří mají nárok na ošatné, platí z toho daň z příjmů. Dostanou ošatné, ale není to suma, kterou jim město dá, ale je to suma, od které si ještě odečtou daň z příjmů. To byl také důvod, proč pan senátor Štěch sledoval pořad daň z příjmů, nevzpomněl si, že se to dá také udělat přes DPH, pokud vynechá možnost, že to vůbec nečetl. Kdo z nás čítá mezinárodní smlouvy? Jsme tady pouze dva, kteří to všechno čtou, a pak z toho máme velkou hlavu. Odboráři o nic nepřišli, všechno zůstane. Jen se hled dalo do souvislosti – a co ti poslanci? Co jejich benefity, ať si je zdaní. Když to říká někdo, kdo neví, jaké to jsou výhody a nevýhody, tak tomu rozumím, ale když to říká někdo, kdo o tom velmi dobře ví, jako Václav Moravec v Otázkách v Pardubicích, pak už je to nebezpečné.

Když se o tom chceme seriózně bavit, tak si musíme opravdu říct, co jsou benefity a co nejsou benefity. Jestli znáte nějakého úředníka v České republice, který si nosí do kanceláře papíry, aby mohl psát směrnice a dopisy, tak mi jeho jméno řekněte. Jestli znáte některého, který si pronajímá kancelář, ve které pracuje, tak mi o něm řekněte, já o něm nevím. Jestli znáte někoho, kdo jede na služební cestu a platí si tam automobil, nocleh a vše ostatní, tak mi jeho jméno řekněte.

Totíž to, co pobírají poslanci, to není diskuse o žádných výhodách a benefitech. To je čistá diskuse o tom, že veřejnost nabyla dojmu, že jejich platy jsou příliš velké. Kdyby totiž tomu tak nebylo, tak je to velmi snadné. Stačí ty tzv. výhody

oddanit, to znamená vynásobit je příslušným koeficientem, aby byly jakoby bez daně, a potom je zdanit. A výsledek bude samozřejmě stejný. O to ale pochopitelně nejde.

A nemá to žádný konec a zase jsou to členové odborů a i senátoři, kteří dávají příklady typu: pokladní v samoobsluze bere 12 tisíc a platí 13 % sociální a zdravotní. A ty „hajzlové bohatý“ ty platěj jenom 11 %. Akorát už nikdo tam nenapíše ty cifry – že ředitel drah z 500 tisíc platí 11 % a kolik to je. A kolik to je v případě té pokladní. A v této souvislosti jenom konstatování, že Česká republika je pátá na světě nejrovnostářštější země, takže že by tady ty nůžky, byť to tak samozřejmě vypadá – rozumím tomu, že při pohledu na plat 500 tisíc a 12 tisíc to určitě vyvolává emoce, ale emoce nemůžou jít až tak daleko, že budeme odvolávat poslance a sebereme jim všechno a oni si to budou platit sami.

Stejně tak tuším, že i na dráze fasují uniformy – opravte mě někdo, jestli víte, že ne. Naprosto zbytečně. Vždyť by mohli chodit v civilu a mít tady jenom visačku, která stojí 3,50. Teď jim tady sebrali k mé lítosti placatou čepici a plácačku. To mě mrzí, protože na to jsem byl zvyklej.

Tady poslední náš budoucí kolega „Mrazík“ – jestli nevíte, kdo to je, je to Vladimír Špidla – tady naposledy platy senátorů zmrazil a pak odešel do Bruselu na 500 tisíc měsíčně plus benefity a vůbec se nestyděl. A teď se vrátí, ale nevím, jak za tuto almužnu, když si teď zvykl na velké peníze, tady bude pracovat. Ale on bude mít důchod mezi 90 a 140, nevím teď přesně, takže je to jedno. Tomu se musí senátorský plat zdát opravdu almužnou. Jen pro informaci veřejnosti: zákonodárci mají už téměř čtyři roky zmrazené platy, což neměl nikdo v České republice. Poslanci a senátoři byli tak laskaví, že si jediní v této republice snížili platy o čtyři procenta. Žádná jiná skupina, ač vláda plánovala skutečné úspory, tak se toho neodvážila, takže zase zbyly. Samozřejmě zase někdo řekne: No jo, ale z čeho ta čtyři procenta. To je pochopitelně pravda, ale když šlo o princip, tak se mělo – ono samozřejmě u 280 zákonodárců to pro státní rozpočet neznamena nic, ale u dvou a půl milionů pracovníků i drobná úspora je dobrá.

Já si myslím, že bychom tuto záležitost měli řešit v klidu, ne v legislativní nouzi, protože vzpomeňte si, víte, co byly uhlenky? Jistě víte, protože jste tady samí v mém věku. Víte, kdo měl za totality nejmenší platy? Číšníci a kadeřnice, protože vláda předpokládala, že dýška jsou tak vysoká, že na co by měli ještě platy. Pamatujete si na to? A můžete se jich teď zeptat. Oni šli do důchodu a mají jedny z nejnižších důchodů v České republice. Protože víte, ony benefity se nepočítají. Pro zaměstnavatele je benefit něco fantastického. Protože jestli majitel pivovaru dá zaměstnanci pivo za dvě koruny, tak zaměstnanec má obrovskou radost, jaký má benefit. Ale bohužel do důchodu mu z těch piv nejde vůbec nic. Kdyby mu raději přidal tři nebo pět stovek na platě, tak bychom možná neměli takové důchodové problémy, jako máme.

Z těchto a dalších důvodů, abych vás nezdržoval, navrhuji zamítnutí tohoto tisku. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji a ptám se paní kolegyně Soni Paukrtové, jestli využije právo přednosti. Využije, takže máte slovo. Pardon, s faktickou se hlásí pan kolega Balín.

Senátor Vlastimil Balín: Děkuji, pane předsedo, milé dámy, vážení pánové, omlouvám se kolegyni Paukrtové, že jsem ji technickou poznámkou předběhl. Vaším prostřednictvím bych chtěl předřečníkovi vzkázat, že ani předseda ústavně-právního výboru a zejména on by nás, své kolegy, si neměl dovolit uvádět v omyl, protože

úřednická vláda má, ne že nemá, oporu v Poslanecké sněmovně. Protože i ona se musí řídit zákony této republiky, které jsou v Poslanecké sněmovně a v Senátu přijímány. A chce-li nějakou změnu, tak musí o tu změnu požádat.

A poznámka druhá: na rozdíl od odborů my bohužel někteří buď jednotlivě a někdy žel i ve sboru těm lidem každodenní náladu kazíme mnohem častěji.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. S faktickou pan kolega Pospíšil. Je mi líto, paní kolegyně, debata se rozjíždí.

Senátor Jiří Pospíšil: Nezlobte se, ale já musím říci jednu věc spíš pro uklidnění v zahraničí, tady u nás ty poměry všichni známe. Česká republika nemá žádnou úřednickou vládu. Úřednická vláda je vláda, která byla možná za první republiky s tím, že vládla bez vyslovení souhlasu Parlamentem. Tehdy sněmovnou, samozřejmě. A v současné době žádná taková vláda ani není možná. Čili to, co dnes vládne, je normální řádná vláda. Neříkejme jí úřednická, neopakujme novinářské chyby. A kdybychom ji chtěli někam zařadit, tak je to vláda velké koalice, protože byla projednána dvěma nejsilnějšími stranami, předcházela jí dohoda a všichni poslanci těchto nejsilnějších stran pro ni hlasovali. Děkuji.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Tak a konečně s právem přednostním paní senátorka Soňa Paukrtová.

Senátorka Soňa Paukrtová: Pane předsedo, pane ministře, dámy a pánové. Já jsem členkou ÚPV a tam jsme vedli debatu o tom, jestli tento návrh zákona má či nemá být projednáván ve zkráceném jednání. Osobně jsem přesvědčena o tom, že faktické důvody pro to nejsou. Já dokonce půjdu dál než kolega Kubera. Já si myslím, že existuje jasně stanovená pravomoc vlády a pravomoc Parlamentu. A bohužel se obávám, že nelze tyto dvě instituce zaměňovat a používat jako instrumenty vládnutí tyto typy návrhů zákona.

Přesto jsem hlasovala proto, abychom dnes tento bod zařadili na pořad jednání naší schůze. Důvod je velmi prostý. Já si docela přesně pamatuji na projednávání 10. prosince a přesně vím, o čem jsem tehdy hlasovala. Ty důvody nejsou proto, že bych byla tak úžasně pilná, ale mne tehdy zajímala důvodová zpráva, která byla předložena v Poslanecké sněmovně k vládnímu návrhu zákona, který obsahoval tzv. malou RIU, která porovnávala dvě varianty.

Totíž možnost implementace 80. směrnice, protože není povinností členských států je implementovat, a její neimplementaci. Pokud si to dobře pamatuji, tehdy vláda pana premiéra Fischera zvolila variantu první, to znamená nikoli nulovou, to znamená implementovat, a to proto, že měla za to, že se tím zabrání daňovým únikům. A to byl pro mne důvod, proč jsem pro ten návrh zákona hlasovala. Nulová varianta předpokládala neimplementaci a tím pádem by nebyly zařazeny všechny čtyři skupiny, kterých se to týká. My se dnes bavíme pouze o jedné skupině, to znamená o jedné skupině, která je ve vztahu zaměstnanec – zaměstnavatel.

Já si prostě myslím, že jsme při plném vědomí hlasovali o tom, že chceme v této republice zabránit daňovým únikům, a proto já nepodpořím vládní návrh zákona a jsem skutečně velmi znepokojena tím, že se instrumenty vládnutí zaměňují se zákonodárnou činností. Děkuji vám za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji a slovo má pan senátor Jiří Žák.

Senátor Jiří Žák: Dobré dopoledne, vážený pane ministře, vážený pane předsedo, kolegyně, kolegové. Ani písemná přihláška mi nepomohla k tomu, abych řekl své argumenty, protože 96 % toho, co jsem chtěl říci, řekl kolega Kubera.

Měl jsem poznačen stav legislativní nouze, to je instrument, který se používá v Poslanecké sněmovně, a myslím si, že tentokrát byl použit naprosto špatně.

Měl jsem poznačeno, o čem vlastně hlasujeme, že je to o dani z přidané hodnoty nad benefity. Bylo vysvětleno. O náhradách poslanců a senátorů, hovořilo se o tom také. O čem se nehovořilo příliš, jsou kolektivní smlouvy, ale o tom asi bude hovořit pan kolega Štěch. Ten nám vysvětlí, jak bude zablokováno to, aby se zdařily pro zaměstnance tyto benefity.

Takže snad jediný příklad, který si dovolím, vysvětlit na tomto velmi jednoduchém příkladu, o co vlastně v tomto zákoně hlasujeme. Jestliže je brána cena stravenky 50 korun a zaměstnavatel ji poskytuje svému zaměstnanci za 10 korun, podle starého platil daň z přidané hodnoty 2 koruny, čili z 10 korun. Podle nového platí daň z přidané hodnoty z reálné hodnoty 50 korun, čili jeho ta stravenka přijde na 60 korun. Ale zaměstnanec ji má stále za 10 korun. To je jediné, o čem se tady bavíme. O ničem jiném. Dále nemám co dodat. Děkuji.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji a slovo má pan senátor Jan Hajda.

Senátor Jan Hajda: Vážený pane ministře, vážený pane předsedo, vážení kolegové, kolegyně, na rozdíl od prvního diskutujícího se budu držet tématu a budu stručný. Při řešení hospodářské krize, zejména v oblasti zaměstnanosti bude velmi důležité udržet sociální smír, dialogy, aby všechny kroky pro řešení v rozpočtové daňové oblasti měly podporu jak ze strany zaměstnavatelů, tak i ze strany zaměstnanců. I na našem dnešním výboru zaznělo správně, že pokud se týká benefitů, že se jedná o zlevnění práce. Ale vážení kolegové, kolegyně, vždyť to byl jeden z cílů NERVu za cenu zlevnění práce udržet zaměstnanost. Veškerá i nepopulární opatření musí probíhat způsobem, který je vnímán jako spravedlivý tak, aby všechny sociální skupiny mohly reálně unést náklady řešení.

Skutečně tomu v období velké krize, kdy se dennodenně zvyšuje nezaměstnanost v našem státě, tak probíhá? Zodpovězme si sami. V řadě podniků došlo k dohodám o snížení odměn. Když to vezmu na Břeclavsku, např. o 10 % s tím, že za tuto odměnu se udrží zaměstnanost. A i v mém podniku zaměstnanci řekli: Ano, ale prosím vás, udržte benefity. Jestliže nedojde ke změně režimu zdanění benefitů, když už se to tedy takto otevřelo, povede to k reálnému poklesu platů řady zaměstnanců, kteří na tuto změnu doplatí reálným poklesem svých příjmů

Někdy je odvod DPH takový, vážení kolegové, kolegyně, že když se to teď bude účtovat z běžné ceny, že musí dojít k jejich zrušení a dotkne se to životní úrovně zaměstnanců. Současný vládní návrh vzhledem k tomu, že má podporu i v mém okolí, jak zaměstnanců, tak i zaměstnavatelů, poněvadž například podmínky pro stravování teplého jídla jsou jednou ze základních podmínek slušné lidské existence a bezpečnosti práce, při nižších odměnách se přestanou využívat. Toto chceme? Proto, tak jak jsem byl zpravodajem, vítám tento vládní návrh a doporučuji dnešnímu zasedání Senátu schválit předloženou novelu panem ministrem.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Slovo má paní senátorka Ludmila Müllerová.

Senátorka Ludmila Müllerová: Vážený pane ministře, pane předsedo, kolegyně, kolegové. Dnes projednáváme novelu zákona o dani z přidané hodnoty ve zkráceném jednání, tak jak o to požádal předseda vlády Senát.

Opravdu se mi nechce věřit, že k takovým situacím může v naší parlamentní praxi docházet. Práce a jednání v Poslanecké sněmovně mi velmi často připomíná čarodějnickou dílnu. V podstatě tam jde o to, kdo komu namíchá víc jedovatý nápoj. Takový, po kterém jeho soupeř buď ztratí řeč, nebo paměť, v lepším případě dokonce zemře. Diskutující poslanci, také zákulisní vyjednávači jsou namazáni extra vyrobenými prohnanými mastmi. Ale jejich účinek nemá vždy to očekávané působení. Jinak totiž nelze pochopit, že se v posledních několika měsících děje v Poslanecké sněmovně to, čeho jsme svědky.

Naprosto seriózně a vážně, bez jakýchkoli problémů prošla loni řádnou legislativní cestou novela zákona o dani z přidané hodnoty. Prošla přes vládu, která byla předkladatelem, všemi třemi čteními v Poslanecké sněmovně včetně projednání v rozpočtovém výboru a také hlasování, kde bylo přítomných 154 poslanců a pro tuto novelu jich zvedlo ruku 142. Když tato novela doputovala do Senátu, nejprve ji projednal výbor pro hospodářství, kde byl zpravodajem pan kolega Pakosta, a bylo už tehdy naspěch. Protože jsme hlasovali o této novele 10. prosince a novela měla začít platit od 1. 1. 2010. Snad proto se tedy nikdo z přítomných senátorek a senátorů do diskuse v rámci debaty nepřihlásil a po několika málo minutách došlo k hlasování, kterého se nás zúčastnilo 58 a z toho počtu bylo 48 pro, nikdo nebyl proti. A jak už tady pan kolega Kubera hovořil, bylo deset senátorů, kteří se hlasování zdrželi.

Dnes jsme se tedy sešli proto, že je takzvaná legislativní nouze. Zda je či není, o tom už tady bylo diskutováno a pro nás pro senátory to znamená, že ve zrychleném jednání se budeme znovu a tentokrát důkladněji zabývat novelou, kterou chceme anebo musíme zrušit to, co jsme už přijali. Půl roku ležela novela v Poslanecké sněmovně. Myslím si, že stavu legislativní nouze, který vyhlásili poslanci společně s vládou, málokdo uvěřil.

Uvěřili odboráři, zřejmě i oni se nechali půl roku mámit čarodějnickými způsoby poslanců a ztratili tak paměť a nebo zejména řeč. Ještěže je předvolební mobilizace vytrhla z letargie a mohli tak začít burcovat ke stávce.

Nehodlám a nebudu diskutovat k samé problematice zaměstnaneckých benefitů, protože o tom snad už konečně všichni všechno víme. Proto jsem si tedy dovolila zamyslet se pouze nad způsobem práce našich kolegů poslanců, také vlády, která nás teď nutí k přehodnocení našich názorů na tuto novelu a která má zdanění benefitů opět snížit. Jsem přesvědčena, že dokážeme naší veřejnosti to, že jsme se při posledním hlasování skutečně nemýlili, že jsme věděli, o čem hlasujeme a že tuto novelu zamítneme. Budu ráda, když ta čarodějnická dílna nebude i u nás v Senátu. Děkuji vám.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, paní kolegyně. S přednostním právem se přihlásil pan místopředseda Štěch. Chce jej využít, takže, pane kolego, máte slovo.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Vážený pane ministře, vážený pane místopředsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové. Já ve svém vystoupení se budu nejdříve zabývat procesní stránkou a pak se pokusím pokud možno stručně vyjádřit k věcné stránce, která je meritem věci.

Důvodem předložení novely zákona o dani z přidané hodnoty vládou do Poslanecké sněmovny v srpnu loňského roku bylo zapracování směrnic Rady Evropské unie. Nebudu je tu vyjmenovávat, máme je v řadě podkladových materiálů, které jsme dostali. Návrh této novely byl připraven v 1. pololetí loňského roku.

V listopadu bez vážnějších problémů a složitých nějakých jednání Poslanecká sněmovna návrh napříč politickým spektrem schválila, a to schválení bylo velmi výrazné – ze 154 pro 142, proti nula. Tady bych udělala malou poznámku – asi přece nepodezíráte všechny poslance ze středolevého spektra a já si dovedu představit i z toho středového a pravého spektra, že by bývali chtěli řešit ten problém, který je dneska předmětem sporu. Kdyby ho chtěli řešit, tak o něm budou diskutovat. A diskuze a jednání bude jistě náročné. Nepřijde vám – prostřednictvím předsedajícího – nefér – házet toto na jednu osobu anebo jenom na úzkou skupinu lidí?

Přátelé, kolegyně a kolegové, vždyť to není první přehlédnutí. Nedávno přece soudy řešily pochybení, které mohlo znamenat výpadek sociálního pojištění pro Českou správu sociálního zabezpečení ve výši 100 miliard korun. Víme, jak se to narodilo, rychlou novelou od tehdejšího ministra do našeho výboru a sem do Senátu. Takových pochybení v demokratických parlamentech je více a není důvod, že by se parlamenty za to měly stydět, samozřejmě měly by dávat pozor, aby se to neopakovalo, protože každá lidská bytost je bytost omylná. Pak se nedivme, když to takto zneužijeme, že to jinde použijí občané a zcela zákonitě kdy se nám to možná každému z nás nejméně hodí. Ono platí, s čím kdo zachází, s tím také schází.

Další věc v této problematice je ta, že při projednávání a následně možno říci, že i zde v Senátu o zatížení zaměstnaneckých benefitů, neboli zaměstnaneckých výhod nepadla prakticky ani věta. Ani věta. Jestli se dneska tvrdí, že to věděl pan Kalousek, tak připouštím, že to věděl, protože byl vlastně autorem této novely, ale nevěřím – prostřednictvím předsedajícího – panu Kuberovi to, co tady řekl začátkem, že on to také věděl, protože jsem přesvědčen, že kdyby to věděl, tak že s plnou odpovědností pro novelu hlasoval, protože by se mu splnil velký sen prostě zvrátit nebo nějakým způsobem zhoršit postavení zaměstnanců a možná i jejich odborových organizací. (Protesty z míst senátorů ODS). Nezlobte se, že spekulují, protože tady bylo spekulováno ve vystoupení pana kolegy Kubery mnohokrát a mnohokrát a moje jméno tu padlo také mnohokrát. Dávejme všem stejné možnosti.

Samozřejmě, že jsem přesvědčen, že o tom nevěděla drtivá většina senátorů a nepodezírám pana zpravodaje Pakostu, že nás chtěl vystavit omylu jako zpravodaj, když o tom neřekl ani jedno slovo. Toho nepodezírám. Já věřím, že se zhostil své úlohy zpravodaje tak jako každý jiný a že vycházel z procesu projednávání ve sněmovně a k tomu, co měl dostupné. Prostě nespekuloval, nehledal a detailně neporovnával s platností zákona o DPH v té době účinného. Pokud by tomu bylo naopak, tak musím říci, že nedostal své povinnosti zpravodaje, aby uvedl věc na správnou míru, protože když se podíváte na návrh, tak všude se hovoří pouze a jen o technokratické novele a nebylo řečeno ani koruna dopadu plusových nebo minusových do veřejných rozpočtů.

Já dokonce chci také říci, že návrh novely o DPH, který jsme tady v říjnu – pardon – v prosinci projednávali, nebyl součástí Janotova balíčku, tak zvaného balíčku ke stabilizaci veřejných rozpočtů. Ten byl dříve, ten jsme tu projednávali v říjnu. Řada lidí, zákonodárců z rozhovorů, které jsem s nimi vedl, si to směřoval nebo si to pletl. Takže také tento návrh nebyl vůbec promítnut do státního rozpočtu pro příští rok. A teď takové to hledání, kolik to bude stát, nebo nebude stát, kde se to objeví nebo neobjeví je naprosto bezpředmětný, protože skutečně se to netýkalo vůbec přípravy a schvalování státního rozpočtu pro rok 2010.

Znovu říkám – a najděte mi to, v jakékoliv předkládací zprávě – že by tam byla nějaká zmínka, že ta novela má nějaké věcné finanční dopady. Tam je hovořeno pouze – v předkládacích zprávách, v době, kdy jsme to tady projednávali a v Poslanecké sněmovně před námi – o technokratické, technické a harmonizační novele. Já jsem si záznamy vystoupení všechny prošel. Po zjištění, co se vlastně přijalo – a bylo to koncem prosince, kdy první signály přišly – aspoň podle mých informací – z finančních úřadů, z ministerstva financí z důvodu, že se nevědělo, jak budou v budoucnu s tímto rozhodnutím nakládat, protože velký problém je, jak přistoupit k ceně v čase a místě obvyklém na území republiky, kde jsou ceny v oblasti benefitů a jiných záležitostí velmi rozdílné, tak se tedy začalo o tom diskutovat a zjistilo se, co vlastně se v Parlamentu přijalo. Já jsem přesvědčen, a pokud to každý chce mít srovnané sám se sebou, tak platí to, že jsme jednali – a já osobně také – v dobré víře a že buď neúmyslně anebo možná od někoho úmyslně, jsme byli – a já osobně také – vystavení v omyl. Přece kdo zná postoje levice a kdo zná i postoje třeba moje, tak ví, že kdyby to bylo jinak, že bychom také k tomu zaujali jasné stanovisko.

Jestli chceme na tomto rozehrávat a sbírat politické body, tak neříkejte, že to je naše hra před volbami, to je hra úplně někoho jiného. My z toho předvolební téma dělat nechceme. (Projevy posměchu v sále.)

Bylo uzavřeno několik dohod k nápravě k této věci, k tomuto pochybení v únoru, začátkem února – 7. 2. – pardon, začátkem února na jednání Rady hospodářské a sociální dohody byla bez problému na návrh zaměstnavatelů a zaměstnanců přijata dohoda, že problém se vyřeší a že se chyba odstraní. 7. 2., prosím poslouchajte, kdo chcete skutečně slyšet a vycházet z jasných faktů. 7. 2. předseda vlády Jan Fischer v pořadu Otázky Václava Moravce k této problematice řekl – budu přesně citovat, i když je to kostrbatá věta, budu ji přesně citovat: Problém, kdy prostě všichni, kteří v tom procesu běželi, tak tento fakt prostě v podstatě v technokratické novele, někdy v létě loňského roku přehlédli.

Můžete osočovat ty, kteří si tohoto nevšimli. Jsem přesvědčen, že si toho nevšimli všichni. Ale myslím si, že pan předseda vlády Fischer určitě neměl žádný politický zájem ve prospěch toho nebo onoho. A samozřejmě, že to, co se stalo nám, se stalo i některým členům vlády, a já je za to nekritizuji. Byla to novela připravená předtím.

Dne 10. února 2010 za účasti předsedy vlády, ministra financí, představitelů, konkrétně předsedů klubů politických stran ODS a ČSSD v Poslanecké sněmovně došlo k dohodě, která byla medializovaná, že se tento nedostatek, pochybení, které tam bylo uznáno, že to byl omyl, pozměňovacím návrhem změní. Tento pozměňovací návrh tam byl předložen a ukázán a byl nad tím souhlas.

Nebylo bohužel vinou těch, kteří na to nejvíce čekali, že došlo v PS k tomu, k čemu došlo. A já si tu nebudu přihřívat politickou polívčičku a opakovat a mohl bych o tom mít možná desetiminutový nebo hodinový referát, co se tam dělo a kdy se tam dělo a kdo jak vystupoval. To dělat nebudu, ale prostě se to neprojednalo, i když tam byla dohoda. Byla tam dohoda!

Pak se stalo to, co se stalo, že narostlo napětí a ti, co na to čekali, zejména odboráři z odborových svazů dopravy, ale i z jiných svazů, prostě neuvěřili tomu, že sněmovna je schopna slib, který jim dala 10. února 2010, aspoň reprezentací těch nejsilnějších klubů, splnit a obrátili se na vládu s určitou pohružkou možnosti stávky, aby to řešila jinými vlastními prostředky.

Jestli se někomu zdá, že to je nepřiměřené, tak ale musí přemýšlet o tom, proč se nepodařilo naplnit předchozí slib, který by tuto problematiku vůbec nepřivodil, to znamená, že by to nehrozilo.

Já jsem samozřejmě očekával, že ta věc bude bohužel narůstat. Zatímco ještě začátkem února se zdálo, že tuto iniciativu projevují svazy v dopravě, kde je jich převážná většina mimo Konfederaci, které já předsedám, ale vážení, já jsem dostal začátkem tohoto týdne rychlý průzkum, který si udělal Odborový svaz Kovo, který byl ze začátku velmi zdrženlivý, a z poměrně malého vzorku zaměstnanců už v tuto dobu zjistili, že devět firem se 6 tisíci zaměstnanci částečně přeneslo tyto dopady na zaměstnance, zejména ve zdražení stravenek a že tak, jak budou nabíhat termíny ukončení platnosti kolektivních smluv a bude se jednat o dalších kolektivních smlouvách, teprve lidé se začnou seznamovat s tím, že se tyto věci, týkající se přechodného ubytování, dopravy do zaměstnání, stravenek, rekvalifikací, vzdělávání, se jim prostě zdraží, protože některé firmy, říkám to nerad, vím, že už na to nemají, protože hospodářská krize je vyčerpala.

Nevím, jak je upřímné od těch, kteří to odmítají vyřešit a vrátit zpátky, když tady před rokem tak horlivě bojovali za to, abychom snižovali firmám náklady, a nyní se tady mrknutím oka, resp. jedním pochybením tyto náklady zvyšují.

Tolik k proceduře.

A nyní mi dovoluňte několik poznámek k problematice věcné. Věcná problematika. Znovu opakuji, že na podzim v Poslanecké sněmovně, ani v prosinci zde v Senátu, nebyla předmětem jednání. Přistoupili jsme k tomu jako k technické harmonizační novele. Snaha obhájit věcnou změnu zatížení benefitů DPH je zavádějící a myslím si, že se mělo tehdy otevřeně uvést, že se za tím stojí a že to je účel té novely. A nejednalo se o tom ani ve vládě, ani v Radě hospodářské a sociální dohody, kam takovéto otázky vláda většinou podstupuje, nejednalo se o tom v PS ani v Senátu. Buď se to nevědělo, o tom jsem já přesvědčen, anebo se to zamlčelo. Ale kdyby se měli právní normy projednávat tím, že se budou podstatné věci s dopady na občany zamlčovat, zatajovat, jedna skupina před druhou, varují, aby se to nestalo metodou práce zákonodárných sborů, protože si myslím, že to už by byl poslední hřebíček do rakve naší parlamentní demokracie.

Co se týká samotných benefitů. Benefity nebo zaměstnanecké výhody jsou na našem území od Rakouska-Uherska. Kdyby tu byl pan kníže Schwarzenberg, tak by jistě řekl, že i na jeho panství za jeho předků benefity byly. Nejenom z veřejných prostředků. Jestli si pamatujete, bývala vždy definitivita a definitivita je určitým typem i benefitů. Vážení, přemýšlejme o věcech, neuchylujme se k jednoduchým argumentacím.

Benefity jsou samozřejmě rozdílné, ale co je rovné. Vždyť přece víme, že mzdy také nejsou rovné a ani nebudou, a já nevolám po tom, aby byly rovné. Ale pravda je, že ani benefity nejsou rovné.

U benefitů je samozřejmě zajímavá pro zaměstnavatele i zaměstnance daňová výhodnost. Ale tato daňová výhodnost je definována. Když jsem se díval zpátky, tak je definována právě zájmem společenského zájmu a i státního zájmu. Protože například to, aby byly přechodné ubytování, doprava na přechodnou práci nebo závodní stravování společenským zájmem, protože teplá strava z medicínského hlediska má zajisté kladný přínos.

Jenom rychle připomenu některé benefity, protože se někdy problematika zužuje jen na režijní jízdenky. Za benefity se považují – a také to funguje v rozdílné míře v jednotlivých organizacích a firmách – přechodné ubytování. Tady chci upozornit, že v době hospodářské krize, v době, kdy se skloňuje mobilita pracovní

síly, zdražovat náklady na přechodné ubytování firmám a tím zaměstnancům je, myslím, cesta hlavou proti zdi. Naopak si myslím, že by se mělo jít opačně. Zrovna tak je to u dopravného, je to u závodního stravování, je to u vzdělávání, doškolování, rekvalifikací firemního typu. Řada nejvíce produktivních firem, s největším nárůstem produktivity práce, právě v této oblasti realizuje velké projekty. Jsou to dětská zařízení pro děti zaměstnanců.

Víte, že dneska se napříč politickým spektrem hovoří o tom, že by se měly motivovat firmy, aby tuto záležitost opět řešily. Je to rehabilitace pracovní síly a jsou to i ty režijní jízdenky a samozřejmě mnoho dalších forem.

Ale chci připomenout, že to je vždycky záležitostí především toho zaměstnavatele, ať už je to soukromá sféra, veřejná nebo státní, je to jeho záležitostí, zda-li tomu požadavku nebo zvyklostem vyhoví či nevyhoví, protože se to samozřejmě odvíjí od jeho potřeb a od jeho možností.

Je to předmětem kolektivního vyjednávání, ale je to i předmětem úpravy ve vnitřních předpisech, tam, kde se kolektivně nevyjednává.

Je samozřejmě, že rozsah režijních jízdenek, tak jako ostatních benefitů, je předmětem dohody ve firmě. Je pravda, že režijky a další benefity mohou dál být, akorát že budou pro ty, co je poskytují, dražší o 20 % a je samozřejmě obava, a už se to také ukazuje, že se buď část nebo celý rozsah přenese v době hospodářské krize na zaměstnance, v době, kdy se propadají objemy vyplácených mezd, v době, kdy stagnuje poptávka, resp. se poptávka propadá, obchody jsou plné zboží a my ekonomiku můžeme tímto jenom zase o nějakou desetinu možná srazit dolů.

Občas slyším, že benefity ve firmách v jiných organizacích nemají. Ano, vím to, a to není věcí nás zákonodárců, to je věcí situace těch firem, že některé firmy mají malý rozsah benefitů. Ale jiné firmy mají větší rozsah benefitů a souvisí to s jejich prosperitou, ale ony zase mají třeba vyšší mzdy, protože tam jsou více kvalifikovaní lidé, nebo méně kvalifikovaní, mají třeba vyšší mzdy. To je prostě těžko rozdělovat a dělit společnost na benefitech. Společnost by se neměla dělit ani na mzdách, ani na benefitech. Bylo by dobře, abychom tomuto nepropadali.

Jsou někdy benefity, o kterých si zaměstnanci nebo lidé ve firmách ani neuvědomují, že jsou to benefity, protože jsou tam tak dlouho navyknuté a tak dlouho zavedené, že se to prakticky neví.

Jinak, co se týká režijních jízdenek, znovu chci zvýraznit, že to je věcí dopravců, a také bychom si měli uvědomit, že režijky, to, co se deklaruje, kolik je jich, ale otázkou je, jak by se definovala cena v místě a čase obvyklá, protože pouze nepatrná část, malá část režijek se využívá, neboť v některých oblastech ani třeba na dráze, protože dráha tam není a lidé nepoužívají k dopravě České dráhy, ale používají třeba normálně hromadnou autobusovou dopravu.

Víte, je to jako s výhodami nás zákonodárců. Obdobou těchto režijek je naše dopravné. Ale drtivá většina z nás ho nevyužívá nebo ho nikdy nevyužila. A zčásti obdobně je to i u režijních jízdenek na drahách.

Je samozřejmě, že když se v této době historické právo, které je od c. k. Rakouska, chce zrušit a není pro to pádný důvod, tak to musí zákonitě vyvolat negativní odezvu.

Chtěl bych říci, že benefity všude na světě a zejména v Evropě, ale i v USA, jsou součástí toho, co se nazývá firemní kultura a toho, co se nazývá společenská zodpovědnost firem za skloubení pracovního a rodinného života. Je to znakem vyspělosti civilizace, ve které žijeme. A prosím proto, abychom zvážili, nebo někteří, kteří obhajují toto zrušení, jestli se vydali správným směrem. Já si myslím, že naprosto chybným směrem.

Chtěl bych připomenout, že tady se hovoří o benefitech a hledají se nějaké podklady, aby se veřejnosti sdělilo, co to všechno bude stát státní kasu. Znovu říkám, největší objem benefitů se vyplácí v soukromém sektoru, ne v organizacích, které jsou placeny z veřejných zdrojů. Nejsou to jenom ty režijky, ale, vážení, nejsou určitou formou benefitů i opatření, která se tady historicky zejména od roku 1990, ale i výrazně v posledních letech, uvedla v život, jako jsou odpočty z daní právnických osob, když naše míra zdanění je 19 %, ale faktická míra zdanění poté, co se uplatní všechny možnosti snížení daňového základu, je v ČR 14 %, reálná míra zdanění je 14 %. Je to tak.

Dále jsou to věci týkající se paušálů osob samostatně výdělečně činných, které jsou ve výši v průměru 60 %, ale někde až 80 % se může snížit základ. Já to nenapadám, protože to samozřejmě řadě lidí vyhovuje. Ale v tom se skryje, vždyť to přece víme, řada věcí, které mají de facto obdobné poslání, jako mají paušály u zaměstnanců.

V poslední době chci připomenout DPH na automobily, předtím to bylo s mřížkou, nyní už je to bez mřížky. Ty auťáky jsou prostě pro určité skupiny o 20 % levnější. A nejsou používány jenom k výkonu povolání nebo podnikání.

Vždyť přece víme, že jsou používány i k účelům rodinného zajištění a dalším a dalším. To jsou daleko větší objemy peněz.

Pět tisíc na benzín. To jsou změny, o které stát přišel v posledních obdobích. Prostě těch 20 % tam jde dolů. To je skutečnost. A zrovna tak je to u benzínu pět tisíc korun, a další a další věci.

Já to tady neříkám proto, že bych k tomu přikládal návrh, aby se toto rušilo. Říkám to zde jenom pro to, že bychom si možná s určitou pokorou měli uvědomit, že jdeme pouze a jen směrem k jedné skupině, k té, která je nejpilnějším, nejlepším daňovým poplatníkem, a to jsou zaměstnanci a jejich zaměstnavatelé. Tam je nejčitelnější, řekl bych objemově nejvýznamnější zdanění, a tam to chceme zatížit a jinde se tváříme, že tam žádné výhody nejsou. Není to pravda, je to lež.

Chtěl bych znovu vyzvat k tomu, aby se z toho nedělalo předvolební téma. Já jsem se v té akci jako předseda odborové Konfederace přímo neangažoval. Byl jsem samozřejmě informován a rozhodnutí bylo odborových svazů dopravy, a od nich vám mohu vzkázat, že nemají žádný zájem, aby to bylo věcí před volbami a byly by rády, kdyby se to vyřešilo v tuto dobu. Věřte mi, že je to od nich míněno zcela upřímně.

Proto navrhuji, abychom předložený vládní návrh schválili.

A ještě mi dovoluňte několik poznámek k tomu, co tady bylo řečeno. Myslím si, že zpochybňování toho, že vláda použila institut legislativní nouze, není namístě, protože nebezpečí stávků skutečně hrozilo a vláda chtěla zabránit určitým možným dopadům z toho. A legislativní nouze je namístě, a zejména, když legislativní nouzi porovnáme, resp. kdy byla použita v minulosti. A podívejte se, za jakých vlád byla použita legislativní nouze. Ty precedenty jsou tam naprosto zřejmé. Nyní tady moralizovat, že to je použito neadekvátně, je účelové použití. Podívejme, kdy byla legislativní nouze použita v minulosti.

Dále bych chtěl říci to, co tady bylo řečeno k paní Vondrové ze strany pana Kubery. Ona mi volala zděšená, že vůbec s žádnými novináři na takové téma nehovořila. Mně se to stalo také. Je s podivem, jak některé sdělovací prostředky nám dávají do úst věci, o kterých vůbec nebyla řeč. Ona o tom informovala i pana premiéra a nepřeje si, aby její osoba a slova, která neřekla, byly takovým způsobem prezentovány.

Co se týká stávky. Stávka je věcí svobodného rozhodnutí občanů. O tom, jestli stávka je nebo není v souladu, jestli je použita přiměřeně nebo nepřiměřeně, to

rozhoduje pouze a jedině soud. To nerozhoduje pan kolega Kubera, zaplaťpánbůh, že zatím nerozhoduje pan kolega Kubera, doufejme, že nám to vydrží.

A poslední poznámku. Byly tady dokonce řečeny urážky právě kolegou Kuberou k osobě Vladimíra Špidly. Já jsem velice smutný, kam až někteří naši kolegové klesli, a domnívám se, že to není cesta, kterou by měl Senát v budoucnu pokračovat.

Já si myslím, že cestou je věcná diskuse, a znovu říkám, věcná diskuse k tomu, co bylo do zákona dáno, neproběhla, a myslím si, že neproběhla proto, že to drtivá většina zákonodárců prostě z tisku běžnou praxí, kterou k tomu přistupuje, běžnou praxí zpravodajů, to tam neshledala. Já jsem si, znovu říkám, dobře přečetl záznamy, vystoupení, mám je tady u sebe, mohu z nich citovat. Hovořilo se vždycky o technické harmonizační novele. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. A prosím nyní paní kolegyni Paukrtovou s přednostním právem jako předsedkyně klubu. Ale je zde ještě technická poznámka paní kolegyně Filipiové, pardon, omlouvám se, paní kolegyně.

Senátorka Daniela Filipiová: Já mám skutečně jenom velmi krátkou technickou poznámku. Chtěla bych se zeptat pana místopředsedy Štěcha, prostřednictvím pana předsedajícího, jestli by mně mohl říci, zda nyní hovořil jako senátor za Českou stranu sociálně demokratickou, či jako předseda odborových svazů. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Ano, děkuji. Já myslím, že pan kolega Štěch to slyšel. A pan kolega Štěch hned odpoví, paní předsedkyně Paukrtová chvíli počká.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Prostřednictvím pana předsedajícího: Paní kolegyně, jsem jedna osoba, tady jsem senátorem a každý jsme z nějaké profese a naše praxe i vystupování se odvíjí od našich zkušeností. Proč se stále toto spojuje s mou osobou, když tady bývá daleko více vystoupení, která jsou motivována původním nebo stávajícím povoláním řady senátorů?

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Prosím o slovo paní kolegyni Paukrtovou. Máte slovo.

Senátorka Soňa Paukrtová: Pane předsedající, pane ministře, dámy a pánové, ráda bych reagovala na vystoupení pana kolegy Štěcha, a to zcela věcným způsobem. Ocitovala bych z vystoupení ministra financí v roli zástupce navrhovatele zákona, který na půdě Senátu uvedl: Na závěr co se týče stanovení základu daně ve zvláštních případech, cílem zavedení těchto dobrovolných pravidel zákona o DPH je umožnění stanovení výpočtu daně ze základu daně ve výši obvyklé ceny při transakcích mezi osobami majícími zvláštní vztah k plátcí daně a tím zabránění krácení daně. Těmito osobami jsou například kapitálově spojené osoby, osoby blízké a zaměstnanci. Česká republika už toto ustanovení úspěšně využívala v zákonu o DPH před vstupem do EU a nyní směrnice o DPH umožnila takovou úpravu dobrovolně pro členské státy.

Z toho jednoznačně vyplývá, že jsme tuto úpravu, kterou dnes vláda navrhuje zrušit, využívali před rokem 2004 také pro zaměstnanecké benefity a jejich zdanění a pan ministr Janota nám tady zdůvodňoval, že je dobře je do zákona vrátit.

Tolik k tomu, že jsme nebyli informováni.

Pokud se jedná o jednání vlády, zabývala jsem se rozbořem materiálu vlády, protože mě to zajímalo. Z toho důvodu mohu odpovědně říci, že vláda pana premiéra Fischera měla k dispozici obě varianty implementovat a neimplementovat. Bylo jasně řečeno, že u neimplementování, že v případě stanovení základu daně ve zvláštních případech by nulová varianta, tedy nezavedení, by znamenala případné zvýhodňování jmenovaných subjektů. Kromě toho obdobné ustanovení již bylo obsahem zákona před vstupem ČR do EU a osvědčilo se. Varianta jedna slibovala nastavení pravidel, která zamezují případné daňové úniky a také zvýhodňování daňových subjektů ve zvláštních případech. Proti současnému stavu tato změna bude mít za následek zvýšení příjmů DPH. Odhad je možné stanovit maximálně v řádech desítek milionů korun.

Citovala jsem to z důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona, který je běžně k dispozici.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, paní kolegyně. Prosím pana senátora Pospíšila.

Senátor Jiří Pospíšil: Pane místopředsedo, pane ministře, dámy a pánové, nezbyvá mi, než být trochu osobní, ale budu jmenovat jen sám sebe. Patřím k těm, kteří zákony dost čtou. Uznávám, že přečíst všechny se nedaří. Myslím si, že kdybych vedl lidi, kterých se to týká, nechal bych si to prostudovat buď od expertů, nebo bych si zákon přečetl.

Původně mi na zákonu vadilo to, že podnikatelé mohou přenechat nějaké prostředky svým zaměstnancům, aniž by byly zdaněny. To se mi na tom líbilo. Kdyby to dali do mezd, spousta jim z toho sebere stát, a to se mi nelíbilo. Na druhé straně jsem věděl, že také existují sportovní oddíly, vedení podniku, které za to jezdí lyžovat do Francie. To vím. Existuje řada poradenských aktivit, kterými se vzájemně peníze točí a daně se neplatí.

Hlavně chci upozornit na to, a to je strašně důležité, že tady někteří říkají, že to bylo strašně složité a skoro zmatečné, ale jsme v situaci, kdy vláda vyhlásila legislativní nouzi proti vlastnímu návrhu. To je první zajímavá věc.

Pak si musíme zapamatovat, že pokaždé, jak při zavedení této novely, tak při jejím zrušení, nám bylo zdůvodněno pomocí naprosto stejné směrnice evropského práva.

Pak musím poznamenat, že kolega tady řekl, že se parlamenty nestydí a dělají chyby. Je to pravda, ale někteří senátoři by se trochu stydět mohli, zejména proto, aby příští předsedové odborů – všimněte si, že nejmenuji – nemuseli vést své svazy proti tomu, co svým hlasem mohli prosadit.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. S přednostním právem kolega Štěch. Máte slovo.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Pane předsedající, pane ministře, kolegyně a kolegové, použil jsem tohoto práva, aby bylo v čerstvé paměti to, co řekla předsedkyně klubu TOP 09 paní Paukrťová. Ano, bylo tam snahou použít varianty jedna, aby se zamezilo daňovým únikům. Pamatuji si to, o tom se hovořilo, ale bylo to prezentováno u subjektů, jejichž vlastníci jsou shodní nebo jsou ve vlastnickém vztahu, aby nemohli mezi těmito subjekty nebo uvnitř jejich organizačních jednotek převádět produkty a vyhýbat se odvodu daně. To byla jediná řeč tady o tomto

problému. Tady nebylo hovořeno o zaměstnaneckých výhodách a benefitech. Měl jsem k tomu vyjádření jednoho z mých ekonomů, který o tom psal i mně. Toto bylo řešení. Proto se varianta jedna chápala takto. Slovíčko zaměstnanec bylo míněno, že i zaměstnanci mohou mít majetkové podíly a může to být přes ně vyváděno. Jsou firmy, kde se člověk samozaměstnává a může přes svou osobu vyvádět prostředky, které by nedal. Jestliže o tom chceme mluvit odborně, tak o tom mluvmě odborně, ale pravdivě. Myslím si, že pokusy, které před chvílí předvedl kolega Pospíšil, jsou velice přízemní a jeden senátor má mít větší kvality a odpovědnost, druhý menší. Myslím si, že si to s drtivou většinou z vás tady mohu rozdat v řadě oborů. Věci studuji a mám je odborně posouzeny. Prosím, abyste to nevztahovali na mou osobu. Mluvmě o meritu věci, vynechejme osoby. Když za tím budete stát, konfrontace se nebojím.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. Faktická připomínka kolega Pospíšil.

Senátor Jiří Pospíšil: O větší a menší odpovědnosti jsem nemluvil. Pan kolega Štěch se do toho zaplétá a nezbyvá mi než s básníkem říci, že tak špatná pravda a tak krásná řeč.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji. Na řadě je kolega Jílek.

Senátor Adolf Jílek: Kolegyně a kolegové, potkal jsem v kuloárech známého a ptal jsem se, co tady dělá. Říkal, že se jde podívat na to, jak zaměstnavatelé prostřednictvím odborů bojují za změnu daňového zákona, aby to pro ně bylo výhodnější. To je podstata této věci.

Druhá podstata je, i když se to tady popírá, že začal předvolební boj a toto patří do součástí předvolebního boje. Abychom se ale bavili o meritu věci.

Paragraf 36 jasně říká, které skupiny jsou blízké zaměstnavateli a mezi nimi je písmeno d) – zaměstnanci. Jestli pan místopředseda Štěch a jeho poradci toto vysvětlili jinak než je to v zákonu, měl by poradce vyměnit. Věřím, když píše v článku, že neví, o čem hlasuje, že jeho poradci ho špatně poučili.

Druhá věc, která mi na tom vadí, je, že se všude ve sdělovacích prostředcích mluví o tom, že zdanění budou zaměstnanci. Není to pravda. Celý problém je tady zákon o DPH. DPH platí zaměstnavatel. Nevím, proč odbory nebojují za vyšší mzdy. Když zaměstnavatel zvedne zaměstnanci mzdu o tisíc korun, odvede 400 korun na odvodech, zaměstnanec zaplatí daň i další odvody. Když mu dá benefit, a je zdaněn DPH, dá mu tisíc korun, tak zaplatí jenom dvě stě. A on nechce platit ani to. Chceme, aby zaměstnanci dostali, ať už jiným způsobem než v penězích – v naturáliích nebo ve službách, aby dostali to, co by si mohli jinak koupit, ale aby to nebolelo zaměstnavatele a abychom na to dopláceli všichni.

Není náhodou, že jsou za tím především odborové svazy v dopravě. Po základních školách teď v poslední době koluje vtip: Víte, proč stávka v dopravě musí trvat minimálně jeden den? Protože kdyby to bylo kratší, tak se nepozná, jestli se jedná o stávku nebo o zpoždění. Tohle si říkají naše děti. Já vím, že odboráři v dopravě nejvíc křičí. Je to úzká skupina lidí, a my chceme, aby pro tuto úzkou skupinu lidí byly větší výhody, než jsou pro ostatní. Oni k tomu mají větší sílu. Ale většina těchto firem v dopravě, které mají své představitele, kteří vydírají, je napojena na veřejné rozpočty. A to už považuji přinejmenším za nemravné.

Já si vzpomínám, že kdysi, v roce 2003 ve druhém pololetí jsem se dostal do správní rady Správy železniční a dopravní cesty., První úkol, který tam byl, a byl obrovský, byl mnohamiliardový dluh, který měly České dráhy vůči mnoha tisícům odběratelů, který nezaplátily. Když jsem si nechal vytáhnout toto portfolio, tak tam byly dluhy od šesti set milionů do několika tisíc korun. A mezi nimi, v horních patrech, v té první třicítce byly tři železniční opravny ze čtrnácti. Těch ostatních jedenáct bylo hodně dole, těm dlužily České dráhy do deseti milionů, prvním třem dlužily 260, 250 a 60 milionů.

Zjišťoval sem proč, a došel jsem k jedné věci. Tyto tři opravny měly odbory KOVO a ne železniční. Pak jsem si uvědomil, že odbory v dopravě dokáží likvidovat i podniky, a že pro svou úzkou skupinu lidí je odborový svaz ochoten udělat cokoli. Toto mě děsí, a proto nemohu hlasovat pro přijetí tohoto zákona, protože je to pouze výhoda pro úzkou skupinu a pro úzkou skupinu zaměstnavatelů. Zaměstnavatel, který poskytuje benefity tak, že je někde nakupuje, má jasnou cenu, zatímco ten, který poskytuje benefity ze svého výrobního procesu, ze služeb, které poskytuje, služby má dotovány a poskytuje z těch dotací, které platíme všichni, jen určité skupině lidí. Teď tady odbory křičí jen za úzké skupiny, za několik desítek tisíc, ale další miliony, které na to doplácí, nechtějí vidět. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. Prosím pana senátora Drymla. Máte slovo, pane kolego.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky a senátoři, jak tady bylo citováno, jsem jeden z těch, kteří nehlasovali pro tento zákon, protože velmi dobře znám figle, jaké dokáže dělat současný ministr financí i jeho předchůdce z dob minulých. Rád bych vás všechny upozornil, o čem tady dnes budeme hlasovat. Nehlasujeme o tom, že pomáháme odborářům, ale o tom, že vypustíme určitou část z paragrafu, osoby, které jsou v pracovněprávním nebo obdobném vztahu k plátcí. Celý § 36 a) je zvláštní. Základem daně je cena obvyklá. Bude tam asi dopočítávání a plátce je povinen krátit nárok zaměstnanců. Celá záležitost se netýká pouze odborářů nebo železničářů, jde o všechny zaměstnance i zaměstnavatele v ČR. Ať chcete nebo ne, určitým způsobem každý zaměstnavatel nějaký tzv. benefit poskytuje a je pravda, že mnoho zaměstnanců o tom ani neví. Je mi velmi divné, že ODS zde stojí i proti zaměstnavatelům, místo toho, aby stála na jejich straně.

Pokud se jedná o železničáře, neodpustím si tady poznámku, že se někdy zdá, že se na železnici stávkuje i v zimě. Mnozí z nás to znají, poznal jsem to ze své zkušenosti, když jsem po dlouhé době jel v zimě vlakem. To ale nemá nic společného s tím, co tady nyní projednáváme. Je to pouze zástupný problém. Je zde legitimní otázka, proč jsme se rozhodli zrovna pro jednu ze dvou variant, protože EU nám totiž nic nepřikazovala, a my jsme se dobrovolně rozhodli, bohužel, podle mne, pro horší variantu, a to v době krize zatížit zaměstnance i zaměstnavatele.

Je otázkou, proč odboráři – jsem rád, že se probudili, teprve nyní probudili jako medvědi ze zimního spánku a oprávněně začínají bojovat za práva, a to nejen svých zaměstnanců, ale i svých zaměstnavatelů, protože vědí, jaké dopady to v konečném důsledku může mít i pro ně. Jsem rád, že se mnozí zaměstnanci konečně začínají ztotožňovat se zájmy své firmy. V době krize, která tady je, vychvalovaní experti Janota a Kalousek – neodpustím si poznámku, že bych chtěl připomenout, jak byl koncipován rozpočet na rok 2009, kdy z deficitu třicet miliard to vylétlo skoro na 230; o snížení DPH ani nemluví, jak nás tady jeden i druhý ministr

přesvědčovali, že to nebude tak razantní – se nás všechny snaží co nejvíce ždímat, aby měli na své skryté rezervy, na své čachry a podivné arbitráže. Navíc se dá finančním úřadům obrovský bič na zaměstnavatele i občany – zaměstnance. Každý finanční úřad si to bude dělat podle svého, bude si stanovovat svou cenu obvyklou. Jednoduše řečeno – jde o další daňové zatížení nás všech, jak zaměstnavatelů, tak zaměstnanců.

A vůbec ty dva experty nezajímá, že v konečném důsledku to může znamenat to, čeho se obáváme. Další růst nezaměstnanosti a zvýšení propadu odvodů od zaměstnanců i zaměstnavatelů, zaměstnanci půjdou na úřady práce, zaměstnavatelé omezí nebo skončí své podnikání. A efekt bude daleko horší, než možná jedna miliarda, která by se měla vybrat. A co se takhle raději zaměřit na ČEZ, RWE nebo podivné nákupy na ministerstvu obrany nebo vnitra. Ta jedna miliarda by do rozpočtu určitě přišla rychleji a efektivněji. Je ale zajímavé, mimochodem bych se toho chtěl dotknout, že v rozpočtu tak proslavená jedna miliarda, jak jsme se dnes dočetli v Mladé frontě, s tou se nikde v rozpočtu nepočítá. Jak je to možné? Jde tedy o další kouzla zázračného Janoty a jeho zvláštních, podivných a proslavených triků s Kalouskem za zády? Je to otázka pro nás pro všechny.

Je to i otázka o tom, co tady zaznělo, jak vychvalovaná Fischerova vláda s velkou popularitou se tak konečně dostala do toho správného světla. Nezapomínejme ale, že část vlády tady jmenovala i ODS a je to i obraz současné dolní komory Parlamentu České republiky, kdybych se chtěl vrátit ke stavu legislativní nouze. Není to jenom otázka pro ČSSD, je to i otázka pro ODS a zelené. Chaos, zmatky, legislativní zmetky, které nám jdou z dolní komory Parlamentu, korupce, nejasné zákony, podivné rozdělování dotací, evropských peněz, prakticky žádná kontrola – to všechno ukazuje na to, že i Ministerstvo financí je jedním z velkých zdrojů současné korupce v České republice a že se některými svými kroky snaží tento nezpochybnitelný fakt zakrýt. Volby by měly rozhodnout o tom, co si občané České republiky přejí. Ostatně občané rozhodli i o tom, kdo z nás tady sedí a kdo z nás tady bude sedět. Našimi voliči jsou zaměstnanci i zaměstnavatelé, a proto je naší povinností, nás všech, jim v této těžké době krize, která podle těch dvou jmenovaných expertů nikdy neměla přijít, jim pomoci. Já jsem na to připraven. A současná krize je podle mého názoru i takový případ, jaký zde citovala kolegyně Paukertová. Proto vás tady vyzývám od tohoto stolku, abyste se zamysleli nad tím, jestli to je pomoc jenom těm železničářům, jenom odborům anebo jestli jde o pomoc všem zaměstnavatelům a všem zaměstnancům. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. Prosím paní kolegyni Venhodovou. Kolega Richard Svoboda se opětovně přihlásil, takže bude mít slovo po paní kolegyni Venhodové. Prosím, máte slovo.

Senátorka Alena Venhodová: Děkuji, pane předsedající, vážený pane ministře, kolegyně a kolegové, já bych tady chtěla jenom trošku repliku na to, co tady padlo. A zvláště v posledním příspěvku kolegy Drymla.

Chtěla bych říci, že tady se přece nejedná o postup proti zaměstnancům prostřednictvím zaměstnavatelů. Ono je to skutečně naprosto nesystémově nastavené prostředí mezi zaměstnavatelskou skupinu tak, že někteří zaměstnavatelé oproti jiným zaměstnavatelům jsou v jiné pozici a mohou vytvářet jiné výhody a jiný systém zabezpečení pro své zaměstnance. Jestliže se máme snažit o dosažení rovného prostředí v příležitostech v podnikání, tak nemůžeme přece vytvářet na jedné skupině deficit, nebo pomáhat vytvářet, který je neoprávněný, tak aby byl

hrozen z daňových odvodů skupiny jiných zaměstnavatelů. A tady mám pocit, že se opravdu odbory ocitly ve vleku skupiny zaměstnavatelské silné lobby, která toto nerovné prostředí a podmínky právě pro jiné zaměstnavatelské subjekty, tím pádem i pro zaměstnance, vytváří.

A co se týče stanoviska NERVu, já si nemyslím, že oni doporučovali benefity jako nějaký hlavní nástroj. NERV přece hlavně kritizoval nepružný zákoník práce v rámci podnikatelského a zaměstnavatelského prostředí a vysokou složenou daňovou kvótu, která vytváří nepříznivé podmínky pro zaměstnanost v naší republice. Čili benefity jsou skutečně takový falešný nástroj, kterým se hraje politicky nečistá hra. A já bych chtěla říci, že vytváření ztráty některými podniky zvláště se státní účastí, což jsou právě Dopravní podniky, tak že jsou ke škodě celé společnosti a že je musí zase jiní zaměstnavatelé hradit prostřednictvím státu ze svých daňových odvodů. A toto si myslím, že není cílem rovného pracovního trhu a rovného zaměstnaneckého a zaměstnavatelského prostředí. A já doufám, že odbory se zamyslí nad svou rolí ve společnosti, nad svým skutečným cílem. Že se nenechají natolik zpolitizovat, aby nezhrozily hrozbou stávkou a aby začaly jednat racionálně a aby pochopily, že odbory nejsou jenom zastánci skupinových zájmů, ale měly by se starat o to, aby podnikatelské a zaměstnanecké podmínky a prostředí v tomto státě byly rovnocenné. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, paní kolegyně. Prosím teď o slovo pana senátora Richarda Svobodu. Kolega Svoboda je zatím poslední přihlášený do naší diskuse. Prosím, máte slovo.

Senátor Richard Svoboda: Milé dámy, vážení pánové, dovoluji mi několik poznámek k projednávané předloze. Podobně jako mnozí z nás jsem pečlivě sledoval mediální obraz naší dnešní agendy, a mám zato, že některé výroky si zaslouží rychlý komentář.

Předně chci v rozporu s jinými vyjádřit politování nad postojem vlády, která podlehla hlasitému vydírání a vyhlásila stav legislativní nouze. Smutný je z mého pohledu i postoj jedné parlamentní politické strany, která slíbila pomoc socialistům a komunistům v Poslanecké sněmovně za to, že se vlaky nezastaví.

Každý z politiků, který se podílel na těchto neuvážených krocích, nese po mém soudu nepřímou odpovědnost za to, až jednou vlaky opravdu nepojedou. Třeba kvůli odborové rekreaci.

Dlouhá řada výroků odborových předáků svědčí o tom, že odbory pod jejich vedením dávno přestaly být politicky neutrální. Pokud tomu někdo chce věřit, ať tomu věří. Pokusím se to několika výroky doložit.

Jaromír Dušek v České televizi pravil, že: „Pravicoví poslanci spatlili zákon a pak ho neuměli opravit“, aby zdůvodnil stávkou. Tento výrok je opravdu politováníhodným ztrátou paměti a soudnosti. Stačí se podívat na to, kdo tento zákon schválil.

Zajímavé je rovněž opakované tvrzení, že odborové organizace nedostaly zákon k připomínkování. To jsem také několikrát v médiích slyšel. To je opravdu pikantní tvrzení, uvážíme-li, že v oranžových barvách sedí v zákonodárných lavicích nejméně čtyři bývalí či současní vysocí odboroví funkcionáři. Mám na mysli pány Škromacha, Zapletala, Ratha a zde přítomného pana místopředsedu Štěcha. Nemýlím-li se, všichni pro tento zákon hlasovali. Vnitřní problémy s nedostatečnou komunikací a odtržení vlastních lídrů od odborových mas by si odborářští funkcionáři měli řešit doma za zavřenými dveřmi a neobtěžovat jimi veřejnost.

Od odborového vůdce Pomajbika jsme v televizi slyšeli, že „koneckonců státní správu a samosprávu si platíme, aby reagovaly na krizové situace.“ Měl na mysli to, že jistě se vyřeší, když vlaky nepojedou. Státní správu i samosprávu si opravdava daňoví poplatníci platí. Stejně tak jako docela slušně připlácejí na to, aby fungovala veřejná doprava. Rád bych věřil tomu, že se na železnici vybere aspoň tolik daní, kolik se jich tam v provozních a investičních dotacích každoročně nasype. V tomto smyslu je Pomajbíkův argument řečí o provaze v domě oběšencově. České dráhy i další veřejné dopravní podniky jsou totiž notoricky prodělečnými společnostmi, které opakovaně a po léta nejsou schopné nabídnout konkurenceschopný produkt, aby jejich hospodářství skončilo alespoň na nule. Vyhrožování stávkou musí každého rovněž vést k úvaze, zda je rozumné, aby miliardové dotace do železnic nadále polykal nereformovaný moloch Českých drah.

Připomínám v této souvislosti nedávnou neúspěšnou Jančurovu bitvu o právo být alespoň osloven při zadávání veřejných přepravních zakázek rozdělovaných sociálními demokraty na kraje. Odborářský vůdce Pejša v televizi řekl: „My jsme stávkovali za 90% zaměstnanců v České republice. Jinde možná z jiných odborových úst jsem slyšel, že se stávkou souhlasí 4,5 milionů českých pracujících.“ Bez dalších komentářů se chci pouze zeptat, kolik členů mají odborové organizace, za které pánové mluví, a kde berou přesvědčení, že reprezentují miliony lidí v naší zemi.

Pánové Hašek a Paroubek se tento týden sešli se šéfem odborů v brněnském Dopravním podniku Otakarem Mokřým, který po setkání pro novináře řekl – cituji z Mladé fronty: „Nejde jenom o benefity, ale ze strany pravicové politické garnitury je to cílený útok. Vedou ho, aby oslabili odbory.“ O něco dál si potom povzdech. „Jako by nás dost neomezoval Zákoník práce.“

Ze zkušenosti brněnského exprimátora chci vyjádřit hluboké přesvědčení, že zájmem široké brněnské veřejnosti nejsou fungující a silné odbory v Dopravním podniku města Brna, ale fungující a pokud možno levná doprava ve městě. Většinu Brňanů asi zajímá spíše to, jestli i nadále každá desátá koruna města půjde na trvale prodělečný Dopravní podnik. Primitivní předvolební oranžovo-rudý populismus odborového bosse je totiž po Brně nerozveze. A pokud si odboráři stěžují na zákoník práce, já to chci učinit také, protože jeho rigidita a neflexibilita při navazování a rozvazování pracovních poměrů dopadá právě na ty, které hlasitě hájí. Často z úst odborových bossů zaznívaly upomínky na nemravné benefity zlotřilých českých politiků.

Nepřipojím se ani k těm, kteří populisticky hlásají, že poslanci a senátoři by měli mít méně, pokud možno nic. Nechci ani hájit výši platů českých politiků, soudců volených i jmenovaných představitelů české veřejné správy. Na výši jejich platů je dobře vidět a politici mají po mém soudu správně povinnost své příjmy zveřejňovat.

Táži se tady, na kolik průhledné jsou příjmy významných odborových bossů, hájících velmi hlučně prosté, obyčejné lidi práce – jejich slovy. Navíc chci říci, že přijímám svůj díl odpovědnosti za stav české politické scény a chci se zeptat, zda odboroví vůdci přijímají svůj díl odpovědnosti za stav Českých drah.

Z pochopitelných důvodů budu tedy hlasovat proti. I proto, že na rozdíl od veřejných prodávajících podniků každý zaměstnanec v privátní sféře nemůže dostat plat ani výhody, na které si nevydělá.

Závěrem své řeči chci zdůraznit, že má slova se týkala pouze aktivistických dopravních odborových bossů, nikoli těch, na které se často bez mandátu odvolávají.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. Prosím pana senátora Pakosta. Paní kolegyně Gajdušková se vzdává svého přednostního práva, takže prosím, pane kolego, máte slovo.

Senátor Petr Pakosta: Děkuji za slovo, vážený pane předsedající, vážený pane ministře, vážené kolegyně, vážení kolegové. Úvodem chci říci, že mi vadí způsob, kterým se právě projednáváný tisk č. 230 dostává na naše stoly. V úvodu je napsáno, že se jedná o vládní návrh, ale všichni víme, že to žádný vládní návrh ve své podstatě a ve skutečnosti není. Víme, že ten návrh vzniknul někde jinde, prosazen byl někde jinde, domluven někde jinde. A vadí mi, že předseda vlády České republiky byl deklasován na pouhého doručovatele návrhů novel zákonů z odborových centrál do Parlamentu České republiky. Možná tato skutečnost nevadí panu premiérovi, ale mě to uráží.

Vadí mi, že Poslanecká sněmovna byla nucena tento návrh přijmout pod pohrůžkou stávky. Za chvíli provedu exkurz do legislativního procesu, bohužel budu už asi některé věci opakovat, ze kterého bude zřejmé, že odbory a Česká strana sociálně demokratická buď spaly, nebo odvedly mizernou práci. Stávka se pak hodí, protože odvede pozornost jiným směrem, pryč od vlastního šlendriánu. Za sebe však říkám, že podobnou tvorbu legislativního procesu odmítám.

Zmínil bych se o okolnostech, jak byl původní návrh, který teď řešíme, přijat. Jak se ocitl v zákoně o dani z přidané hodnoty. A vezmu si k tomu pomocníka. Uplynulé úterý jsem v Českém rozhlasu Radiožurnál poslouchal dvacetiminutovku Martina Veselovského, kde hostem byl náš kolega místopředseda Senátu Milan Štěch. Bylo to zajímavé povídání – doporučuji vyhledat na internetu, poslechnout, případně mohu poskytnout text, který mám k dispozici. Já si teď z něho dovolím krátkou citaci.

Kolega Štěch říkal: „Tak nedivme se těm odborářům, kteří nemají vyhraněnej stranickéj názor, že jsou tak znechucený, a že také sáhli k tomu kroku, ke kterému sáhli. Protože to, co se stalo, to byl z našeho pohledu odbornýho podraz. Nikdo prakticky nevěděl o tom, že se mají zdanit benefity a to znamená velice vážné ohrožení kolektivního vyjednávání a týká se to všech zaměstnanců, nejenom dopravních. Týká se to všech zaměstnanců v České republice. Prakticky každý zaměstnanec – až na výjimky – má nějaký benefit. Buď ve stravování nebo v oblasti dopravy do zaměstnání nebo přechodné ubytování nebo nějaké sociální výhody ve firmě, které firma poskytuje.“

Pan místopředseda Senátu sdělil posluchačům, že nikdo z odborářů nevěděl, jaké vlastně jsou dopady onoho nově zavedeného § 36a. Tak jsem se podíval, jak se toto ustanovení dostávalo na svět. Novela zákona byla projednávána jako sněmovní tisk č. 887 a tento tisk byl předložen do Poslanecké sněmovny 7. srpna 2009. Rozeslán byl poslancům 12. srpna.

Zpravodajem nejenom v prvním čtení byl v Poslanecké sněmovně pan poslanec Miroslav Svoboda, člen ČSSD. Já si dovolím citovat z jeho vystoupení při prvním čtení. Pan poslanec říká poté, co mu bylo uděleno slovo: „Děkuji za slovo. Já nerad dělám prudiče nebo stěžovatele dané situace, nicméně se přiznám, že zvýším vždycky svoji vlastní pozornost v okamžiku, kdy mi někdo říká, že musím bezezbytku respektovat normu, která přichází. Takže o to raději se jí budu věnovat a o to důkladněji ji budu předčítat a budu žádat své odborné okolí o to, aby mi k tomu udělali expertizu. Takže se jediné přimlouvám za to, že máme čas na projednání ve výborech.“

A jak tehdy dopadlo hlasování v Poslanecké sněmovně o této normě? Pan zpravodaj hlasoval pro. Zrovna tak i místopředseda sociální demokracie odborář Zdeněk Škromach hlasoval pro. Tady to mám černé na bílém. I další z významných odborářů ve sněmovně Cyril Zapletal hlasoval pro. Stejně jako všichni přihlášení sociální demokraté. Abych byl spravedlivý, pan poslanec Paroubek nehlasoval pro, on byl nepřihlášen. Možná tehdy řešil Pandury nebo něco podobného. Dokonce i komunisté hlasovali pro tuto normu. Ani jediný nebyl proti. V Senátu jsme tuto novelu projednávali jako tisk č. 195. Citovala to zde již kolegyně Paukrťová, a já to proto nebudu opakovat.

Ale když se podívám, jak hlasoval náš kolega, místopředseda Senátu Milan Štěch – hlasoval ANO. Stejně jako jeho přítomní kolegové z České strany sociálně demokratické. Jedna z nich se nám tady už představila, druhý byl kolega Řihák, kteří se zdrželi hlasování.

Ale kdeže ty loňské sněhy jsou. Boj znovu začíná, ale já jsem přesvědčen o tom, že je zcela zjevné, že je doložitelné, že odborářští předáci, kteří se účastní připomínkového řízení, měli zcela jednoznačně k dispozici podklady, které je vedly k tomu, že vnímali účinky napadeného znění zákona, a že bylo od počátku zjevné, co měla vláda na mysli. Tolik rychlé procitnutí se mi zdá opravdu divné. Kolega Štěch tady řekl, že to není předvolební téma, že to tak hrát nechťejí. Poslouchá se to dobře, ale za sebe říkám, že tu O Červené Karkulce mám raději. Ono bude docela zajímavé se ještě podívat, odkud se to ustanovení vzalo. Už to tady padlo a já to zopakuji. Ono ustanovení § 36a se do zákona o dani z přidané hodnoty nedostalo náhodou, ale na základě akceptování článku 80 Směrnice Rady 2006/112/ES z 28. listopadu 2006 o stanovení základu daně ve zvláštních případech. Podle tohoto článku mohou členské státy vymezit kategorie dodavatelů plnění a příjemců plnění, u kterých se způsob stanovení základu daně odvíjí od tak zvané ceny obvyklé bez daně ve zvláštních případech. Jedná se o ustanovení, které není pro členské státy povinné, a členské státy mají možnost uvedený článek implementovat do národní legislativy. Zdůrazňuji – původ tohoto návrhu je v Evropské unii. Chce snad vážený kolega Štěch říci, že se matka Evropa mylí? Nebo že plíživý bruselský socialismus je namířen proti pracujícím? Ne, to je jistě nemožné, to je neuvěřitelné. Tak nevím.

Zkusím to ale v závěru svého vystoupení trochu vážněji. Problém máme na stole a za sebe říkám, že bych se přimlouval za systémovější řešení. Zase se na tom shodnu s pomocníkem, kterého jsem si přizval, s panem kolegou místopředsedou Senátu Milanem Štěchem, který ve vzpomínané dvacetiminutovce na Radiožurnálu řekl – cituji: Protože on tu daň neumí nikdo pořádně obsluhovat, obsloužit. Možná jste slyšeli, co to je cena v čase a místě obvyklá, a to bude hrozný zmatek. Ony se toho bojí finanční úřady, ministerstvo financí vůbec neví, jak tu daň bude vybírat. Jednou se řeklo, že to bude výpadek půl miliardy korun, teď se mluví, že to bude maximálně 50 milionů korun. Nikdo neví, jaká by měla být výtěžnost té daně. Takže, je to prostě vypuštění draka a nikdo neví, jak ho zvládnout. Konec citace.

Souhlasím s tím, že stanovení dopadu do státního rozpočtu je značně problematické. Dnes jsem při projednávání tohoto návrhu na výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu slyšel, že dopady do státního rozpočtu budou zhruba 500 – 750 milionů korun. Podle mého názoru to bude méně. Důvodem bude nejasnost tohoto ustanovení, protože lze očekávat velký počet sporů, které pro stát nemusí dopadnout dobře, neboť platí zásada o pochybnostech ve prospěch poplatníka. Správa tohoto ustanovení tak může být dražší než výnos. Víte, že často volám po systémových řešeních v zákonech nejenom daňových. Vypuštění jediného písmenka z odstavce 3, § 36a zákona o dani z přidané hodnoty takovým řešením

určitě není. Naopak je to řešení nesystémové a vůči ostatním skupinám dotčených osob je diskriminační.

Ve fázi hledání systémových řešení se nenacházíme a podle mých zkušeností se ještě dlouho nacházet nebudeme. Když přičtu k tomu, co jsem řekl – okolnosti vzniku projednávaného návrhu, tak rozhodně nemohu hlasovat pro předložený návrh, naopak budu hlasovat pro jeho zamítnutí. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego a slovo paní místopředsedkyně Gajdůšková. Prosím, paní kolegyně, máte slovo.

Místopředsedkyně Senátu Alena Gajdůšková: Vážený pane ministře, vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové. Budu velmi stručná, doufám ale, že nevyprovokuji svým vystoupením další dlouhou diskusi. Nicméně musím věc zasadit do trochu širších souvislostí. Pan senátor Kubera hovořil o těch souvislostech také.

Hovořil o tom, jak když přijmeme předložený návrh, zatížíme státní rozpočet. My jsme v posledních dnech slyšeli spousty demagogických tvrzení na téma zadlužování země a bankrotu státu, když zachováme reálné příjmy zaměstnanců tím, že umožníme zachování jejich benefitů nebo vrátíme výšku rodičovského příspěvku na výši, která byla platná v minulém roce.

K tomu musím říci, že pro sociální demokraty jsou zdravé veřejné finance bytostným zájmem, protože jenom tak jsme schopni zajistit lidem dostupné a efektivní veřejné služby jako je vzdělání, zdravotní péče, fungující státní správa, bezpečnost. Proto jsme také vyzvali všechny ostatní politické strany i současnou vládu, aby se zavázala k dodržení letošního finančního rámce a postupného snižování deficitu tak, abychom dostali veřejné finance do roku 2013 do takové kondice, v jaké byla za rozpočtu sociálně demokratických vlád v letech 2004 až 2007, kdy se plnil střednědobý rozpočtový rámec. Tehdy jsme také splňovali kritéria pro přijetí eura. A mohli jsme euro přijmout ve stejném datu jako Slovensko. A budeme moci přijmout euro jenom poté, když dodržíme závazek, ke kterému sociální demokracie ke snižování deficitu vyzvala.

Rozvrat veřejných financí je rozvrat veřejných služeb, tedy jejich přímá cesta k privatizaci. To není náš program. My máme jinou hierarchii hodnot a také jiné priority. Odmítáme šetřit na lidech, kteří krizi nezavinili. To není jen vyvinutější sociální citění, to je také docela racionální ekonomická úvaha. Růst bez poptávky není možný. Prosperita bez sociálního smíru je nedosažitelná. Konkurenceschopnost bez loajality a vysoké motivace zaměstnanců je nemožná. To samozřejmě nevědí finanční spekulanti, ale vědí v každé firmě, která se chce udržet na trhu. Proto se také na požadavku netvořit bariéry pro poskytování benefitů shodli jak zaměstnanci, tak zaměstnavatelé.

Mluvíme o korupci. Kdybychom korupci dokázali vymýtit úplně, což je bohužel asi nereálné, měli bychom dnes polovinu dluhu státního rozpočtu a kdybychom k tomu nechali vybalancované daně tak, jak byly před neodpovědnými Topolánkovými baťohy, tak bychom dnes měli i v krizi vyrovnaný rozpočet, protože součást těchto dvou opatření by byla zhruba těch 160 miliard letošního dluhu.

V souvislosti s benefity ale mluvím o korupci proto, že my pořád vnímáme korupci jako problém veřejných zakázek a veřejného sektoru. Zakázky ale jsou vždycky realizované soukromými subjekty. A Česká republika má takto smutné výsadní postavení, že korupce se více než v 60 % odehrává uvnitř soukromých firem. Tomu se dá čelit lepší podnikovou kontrolou, normami kvality, ale to, co je skutečně účinné, je nastavení pozitivní firemní kultury a vytváření tzv. corporate identity, tedy

loajality vůči firmě, identifikace zaměstnance s firmou. To mimochodem dělají ve všech slušných firmách a velkým příkladem toho byl Tomáš Baťa. Jeho motivační systém stál na celém systému benefitů od nákupu ve firemních prodejnách až po bydlení v baťovských domcích. Přijďte se do Zlína na ně podívat, stojí tam dodnes. Ale napřed napravme omyl, ve který jsme byli předložením zákona o DPH jako malé technické a harmonizační novely uvedeni.

Pan Kalousek přiznal, že záměrně. K tomu, aby se už nikdy nikomu, žádnému dalšímu ministrovi, nebo komukoliv dalšímu podařilo opět takovouto kličkou uvést Parlament v omyl, je nezbytně nutné prodloužit dobu, kterou má Senát na projednání zákonů z těch 30 dnů na nejméně 60 dnů, tak jak už je to zakotveno v návrhu jednacího řádu Senátu, který je v legislativním procesu a který, doufám, se podaří prosadit.

Měli bychom se také rychle začít bavit o vytvoření většího odborného zázemí pro Parlament jako takový.

Vážené kolegyně a kolegové, za chybu, která se stala a kterou, jak doufám, dokážeme dnes napravit, se osobně všem zaměstnancům i zaměstnavatelům omlouvám. Je mi to skutečně líto a za sebe říkám, že se to nestane víckrát.

Pokud by však nebylo zřejmé, že zde zazněl návrh schválit návrh zákona tak, jak je předložen Poslaneckou sněmovnou, navrhuji tedy tento návrh schválit.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, paní kolegyně, návrh schválit zazněl již několikrát. Nyní prosím pana senátora Drymla.

Senátor Vladimír Dryml: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, budu velmi stručný. Vyprovokovala mě tady poznámka o Pandurech. Dovolte mi, abych se zastal předsedy ČSSD Jiřího Paroubka ve věci Pandurů. Je to totiž spíše otázka pro ODS a pana Kalouska, toho pana Kalouska, který je tvůrcem tohoto legislativního zmetku, jak sám přiznal, než pro předsedu ČSSD.

A za druhé. Jsem zvědav na hlasování těch členů ODS, kteří nepodpořili v prosinci tento zákon, zda budou stále trvat na svých stanoviscích, a nebo zda se podřídí té tříhvězdičkové prioritě klubu ODS a budou muset podlehnout militantní části ODS při svém hlasování. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego, a prosím pana senátora Jonáše. Pane kolego, máte slovo.

Senátor Vítězslav Jonáš: Vážený pane předsedající, vážený pane ministře, kolegyně a kolegové. Dovolte mně, abych také v krátkosti pohovořil k předloženému zákonu, kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Nechci hovořit o podstatě zákona, ale o odůvodnění návrhu projednat návrh zákona ve stavu legislativní nouze. Rozumím tomu, když se přeme o to, zda a v jaké výši zdanit zaměstnanecké benefity, ale nerozumím tomu, a zásadně odmítám tento zrychlený způsob projednávání pod hrozbou vyvolání negativních celospolečenských účinků spojených s možnými značnými hospodářskými škodami. Značnými hospodářskými škodami vyhrožují odbory a někteří politici tím, že chtějí k dosažení svých zájmů paralyzovat veřejnou dopravu v celé České republice.

Já jsem možná v této věci naivní, a proto věřím, že dnes Senát neschválí tento zákon a poté i sněmovna přehodnotí své kladné rozhodnutí. Poté doufám, že odbory uznají rozhodnutí Parlamentu a nevezmou si jako rukojmí miliony našich

občanů pro dosažení schválení zákona, zvláště když nepřijetím zákona nedojde ke zrušení zaměstnaneckých benefitů, a tím zrušení výhod zaměstnanců.

Vyzývám proto zástupce odborových svazů, možná prostřednictvím pana předsedajícího, protože zde možná nejsou, aby si tento silný nátlakový prostředek, jakým je stávka v dopravě, schovali na doby, kdy v důsledku populistických a rozhazovačných návrhů některých politiků ve sněmovně dojde k totální hospodářské a finanční krizi, ne-li ke státnímu bankrotu. Pak nebudou zdaněny jen zaměstnanecké benefity, ale o benefity zaměstnanci přijdou úplně. A především přijdou o práci, a těch málo, co práci budou mít, bude pracovat za almužnu.

Ano, takové dopady budou na zaměstnance, pokud se podvolíme nezodpovědnému populismu a nepřijatelnému nátlaku. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. A jako poslední zatím je přihlášen pan kolega Kubera. Prosím, pane senátore, máte slovo.

Senátor Jaroslav Kubera: Doufám, pane předsedající, že jako poslední. Já jen krátce zareaguji na paní senátorku Gajdůškovou, která mě vždycky rozpláče, když tady mluví o tom, že zdravé veřejné finance jsou bytostným zájmem ČSSD. To mi připadá, jako když nájemný vrah přijde do bytu své oběti a předtím, než ji zastřelí, jí popřeje hodně zdraví.

Já si myslím, že tady nejde jenom, a často se to v Čechách zaměňuje, o deficit, ale jde také o dluh. A já vám garantuji, že jakékoliv zvýšení daní nepomůže nám vůbec nic ani v deficitu, ani ve státním dluhu, protože ony budou všechny opět projedeny.

Jediným řešením, a to já doufám, že mě paní senátorka podpoří, bude zavedení tzv. dluhové daně, která bude vypadat tak, že z každého příjmu se jedno procento odvede na splátku státního dluhu. Každý, kdo někomu vyplácí peníze, ať je to sociální dávka, výplata, cokoliv, tak jako banky to dělají se srážkovou daní, tak jedno procento odvede, a z toho se bude platit státní dluh, ne, že se zase použije na různé předvolební sliby.

Mimochodem, my jsme přitom tady, když se jednalo o šrotovním, mluvili o tom, že to je nesmysl. Jestliže tomu ještě někdo nevěříte, tak ve Spolkové republice poklesla výroba automobilů o 26 % a v České republice stoupla o 19 %, takže se jasně prokázalo, že to nebyly žádné demagogické řeči.

A když říká paní senátorka, že odmítáme šetřit na lidech, to je hezká věta, ale on tady zatím nikdo jiný není, než lidé a obyvatelé. A jestli tady nebyl pan senátor Schwarzenberg, když se tady mluvilo o tom, že jeho předkové také dávali řezivo jako benefit. Akorát rozdíl byl v tom, že oni neměli žádné dotace, oni to dávali ze svého. Já nevím teď z paměti, kolik se dotují České dráhy ročně, netuším, kolik je to peněz, ale jsou to opravdu velké peníze, takže tam se benefity rozdávají z dotace. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego, a prosím pana místopředsedu Štěcha.

Místopředseda Senátu Milan Štěch: Vážený pane ministře, vážený pane místopředsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové. Já budu reagovat na některá vystoupení, která tady v posledních minutách zazněla.

Za prvé. Paní kolegyně Venhodová uvedla, že některé firmy jsou v jiné pozici. Byl bych rád, abychom si rozuměli. Firmy právně nejsou v jiné pozici, zákon o DPH

se samozřejmě vztahuje na všechny. Jsou v jiné pozici z důvodu své prosperity, svého postavení. Co je špatné, že jsou v jiné pozici z důvodu některých státních zakázek a obecních zakázek, a tam bychom to měli řešit, tam vzniká podhoubí pro korupci. Podhoubí pro korupci nevzniká u zaměstnavatelů a jejich zaměstnanců ve vztahu mezi nimi. Tam vám garantuji, že neznám ani jeden případ korupce. Ale v úrovni, která se týká právě státních zakázek a obecních zakázek, je to podhoubí, a tam se nic neřeší.

Vy jste tu hovořila o tom, prostřednictvím předsedajícího, že máme vysokou složenou daňovou kvótu, samozřejmě ještě harmonizovanou, aby bylo úplně jasno. Máme ji o pět procentních nižší, než je průměr Evropské unie. Říkejme tedy skutečně pravdivé údaje. Je to doložitelné podle Eurostatu. Pohybuje se to mezi čtyřmi až pěti procenty, poslední informace, kterou mám, říká, že kolem pěti procent.

Co se týká neustálých rad, co mají odbory dělat, zejména v době, kdy hlasitě dají najevo, že hájí práva svých členů a samozřejmě i zaměstnanců, tak přicházejí rady, co a jak mají dělat. Já si pamatuji, že za vlády Vladimíra Špidly jsme dělali takovou jednu protestní akci. A tehdy představitelé pravicových stran křičeli a volali: Už dávno jste měli stávkovat. To se odbory hodily. Ne, odbory to nedělají podle toho, jaká vládne strana. Odbory to dělají podle toho, jak se útočí nebo neútočí na zájmy zaměstnanců. A že v České republice jsou zaměstnanci ti, kteří nejvíc odnesou a následně pak důchodci a rodiny s dětmi, to přece každý ví. Každý přece ví, že to tak je. Bohužel, někteří nemáme takovou sílu, abychom tento stav změnili.

Odbory tedy dobře vědí, co mají dělat a mají k tomu své demokratické struktury. My nemáme před volbami do Konfederace odborových svazů a základních organizací žádné velrybáře, nejsou žádní velrybáři, kteří by prováděli nábor členů, to v odborech neexistuje.

Kolega Svoboda tady hovořil o tom, kdo jak hlasoval, a zejména se zase vracel k mému jménu. Já moc děkuji za moji propagaci, hodně mě to posiluje. Slibuji vám, že v práci vytrvám na jakýchkoliv pozicích.

Ale chci říci, že není přece rozhodující, kdo jak hlasoval, ale jak chce, aby stát v budoucnu vypadal, to je důležité. A já říkám za sebe, a doufám, že to mohu říci i za mé kolegy ze sociální demokracie, že my chceme, aby zaměstnanecké výhody, které tu přežily různé režimy a jsou celoevropskou politikou zaměstnanosti, fungovaly i v České republice na základě svobodných vztahů mezi zaměstnavateli a zaměstnanci. Nic jiného nechceme. A je to společný požadavek zaměstnanců i zaměstnavatelů.

Co se týká Českých drah. Tady je ten otloukánek, České dráhy, ten se velmi hodí. Ale kdo tu vládl poslední čtyři roky, kdo instaloval ředitele na Českých drahách, kdo zodpovídá za dopravu v ČR, jaký tam byl ministr, kdo vedl vládu poslední čtyři roky? Stav na Českých drahách je i odrazem vlády Mirka Topolánka. Kdo poslední to mohl ovlivnit výrazně, než tato vláda. Zaměstnanci? Jejich počet je tam neustále snižován a dělají to, co se od nich chce. A oni jsou ti, kteří upozorňují na nepravosti, jak se vyvádějí peníze přes lukrativní činnosti. A ty činnosti, které jsou všude na světě dotovány, to je osobní doprava, protože je zájem společnosti mít obslužnost celého území, tak samozřejmě jsou dotovány. A že si vztahy management, potažmo ředitel a ministr dopravy nesrovnali, to přece není vina zaměstnanců. Nebo chcete, aby tam zaměstnanci řídili tento podnik? Tam to prostě řídí lidé, které tam dosadila vláda Mirka Topolánka. Tak to je, a není to jinak. Já vím, že se to někomu nelíbí, ale je to pravda.

Útoky na zákoník práce, které tady byly prezentovány. Ano, to je odhalení pravdivého stavu. Benefity jsou záminka. Vadí. Vadí odbory, vadí ještě jakžtakž

postavení zaměstnanců. Benefity to přece každý ví, není to rozhodující, ani pro státní pokladnu, ani pro celou problematiku těchto vztahů.

Pan kolega Svoboda hovořil o tom, jak hlasovali poslanci a já, kteří máme nějaké kořeny v odborech. Ale nehovořil o tom, jak hlasovali poslanci a senátoři, kteří mají kořeny v podnikatelských skupinách, anebo jsou významní podnikatelé do současné doby. A podnikatele a zaměstnavatele to samozřejmě také poškozuje.

A na závěr mi dovoluji zlatý hřeb, který tady byl, a to bylo podle mého názoru vystoupení kolegy Pakosty. Já mu chci především poděkovat, a skutečně poděkovat, že tady citoval moje slova z Radiožurnálu, já jsem si je nepřehrával, já nejsem samolibý. A musím říci, že bych neřekl ani jedno slovo navíc a ani jedno slovo tam nechybělo. Byla to citace, která odpovídala problému, který je řešen. A myslím si, že to potvrzuje, že ta věc je řešena kontinuálně z naší strany.

Chci jenom připomenout to, co tady bylo řečeno, že vlastně záměrem té novely bylo zamezit daňovým únikům. Ale já jsem tady ten bod 1 vysvětloval. V předkládací zprávě a v odůvodnění bylo to, aby se zamezilo únikům mezi podnikatelskými subjekty a osobami, které by majetkově mohly být v jakékoliv pozici zaměstnance, s nimi spřízněny a mohly to ovlivnit. To bylo meritum věci.

A jinak mohu vám přečíst citaci, jedinou věcnou citaci pana zpravodaje Pakosty. Pan zpravodaj Pakosta konstatoval, že se jedná o technickou novelu, na kterou se chvátá z důvodu harmonizace, aby Česká republika nebyla zatížena nějakým penálem nebo nějakou sankcí. To bylo jediné, co k tomu po věcné stránce řekl. Neřekl ani větu navíc, a odvolal se na zprávu předkladatele.

Co se týká toho, kdo věděl a nevěděl, co v novele je, tak připomínám: 10. února 2010 v Poslanecké sněmovně pan premiér, ministr financí, předseda klubu ODS, předseda klubu ČSSD, dohoda, že pozměňovací návrh zákon změnil, protože uznali všichni, že to byla chyba.

Co se týká posledních reakcí, že hrozí bankrot. Já se domnívám, a jsem přesvědčen, že bankrot nehrozí, pokud nadále po volbách nebude vládnout v ČR politická pravice. Jsem přesvědčen, že bohužel k bankrotu už se udělal, dost významný krok za doby vlády Mirka Topolánka, zejména tím, že uměle, z důvodu, aby mohli zlikvidovat veřejné služby, podvázali veřejné finance, a to velmi výrazným snížením daní zejména u fyzických a právnických osob, a to zejména zrušením progresivního zdanění. Nepočítali, že přijde hospodářská krize, a já vždycky říkám, že nasadili infekci do oslabené imunity. Myslím si, že to přesně odpovídá. A nyní důsledky byly – největší schodek veřejných rozpočtů za loňský rok mistra světa Mirka Kalouska a druhého mistra světa Mirka Topolánka.

Co se týká těchto věcí, jsem přesvědčen, že jsme schopni veřejné finance zvládnout, ale nesmí se podtrhávat strana příjmů, protože strana příjmů je zrovna tak důležitá jako strana výdajová, v každém rozpočtu, samozřejmě i u státního rozpočtu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: S faktickou poznámkou se přihlásila kolegyně Venhodová.

Senátorka Alena Venhodová: Děkuji. Pane předsedající, já jen velmi krátce. Já bych jenom ráda poděkovala panu senátoru Štěchovi, že mi teď právě objasnil, že postavení zaměstnavatelů například v dopravním sektoru je skutečně rovnocenné, takže když například soukromý přepravce „vyrobí“ ztrátu, tak bude ve stejné pozici jako přepravce veřejný, třeba České dráhy, protože mu tato ztráta bude určitě stejně kompenzována. To je přesně ten rozdíl, on není v rovině jiné, než v rovině věcné, i

když právnicky. A v právní rovině mají postavení v podnikání stejné. V tom je tedy jeden rozdíl.

A pak bych mu ještě ráda poděkovala za to, že nám tady vlastně sdělil, že v době vlád sociální demokracie České dráhy byly ziskové. Děkuji.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji a prosím pana předsedu Sobotku s faktickou poznámkou.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane předsedající, pane ministře, já bych jenom opravil některé dezinterpretace, které tady uváděl kolega Štěch. Vláda Mirka Topolánka vládla dva roky a dva měsíce. Žádné čtyři roky. To je první poznámka.

A jednání, o kterém tady hovořil, že bylo za účasti předsedů poslaneckých klubů v PS za přítomnosti premiéra. Nebyl tam předseda klubu ODS Petr Tluchoř, ale byl tam pan poslanec Doktor. Já jenom, abychom vždycky říkali pravdu.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji. A teď prosím pana kolegu Julínka, který má přednostní právo.

Senátor Tomáš Julínek: Děkuji, pane místopředsedo. Pane ministře, kolegyně a kolegové, doufám, že mi vážený pan kolega Schwarzenberg odpustí, že ho předběhnu, ale já bych nebyl tou zlatou tečkou, kterou on, jak doufám, nepochybně bude.

Já se jenom krátce vyjádřím k tomu, co projednáváme. Ale zároveň bych chtěl znovu upozornit, co projednáváme, zákon č. 235/2004 Sb., § 36a.

Myslím si, že se poslední vystoupení hrubě odchyliła od tohoto tématu a tento pulťík zvlášt' u obou místopředsedů, paní Gajduškové a Štěcha, je lákal k projevům, které mi připomínaly doby minulé. Když se člověk opře o pulťík, a je na to zvyklý, najednou ho to vezme. Rozumím jim. Proklamace sem opravdu nepatřily a do tohoto tisku už vůbec ne. Proto chci v rozpravě upozornit na ta vystoupení kolegů, která se týkala materiálu kolegyně Paukrtové a kolegy Jílka, který jasně řekl, že tady neprojednáváme zákon, který ruší benefity zaměstnanců a všechny poznámky o legislativní nouzi, to byly velmi důležité záležitosti, které by nás měly vrátit zpátky k věcné demokratické proceduře.

Co nemohu pominout, je problém vydírání stávkou. V jednom projevu bylo naznačeno, že se jedná o jistý druh lobbismu. Divíme se, jak vypadá náš právní řád, jak zmatečné máme zákony. Nejvyšší soud už vydal jednoznačné rozhodnutí, že se nedá rozsoudit případ určité paní, která má platit dluhy na sociální pojištění. Situace se neustále zhoršuje. Divočení v Poslanecké sněmovně před volbami nezná mezí. Dovolte mi, abych odsud apeloval jiným způsobem než předřečníci, o kterých jsem se zmínil. Prosím, vraťme se k projednávanému zákonu, ctěme základní pravidla. Prosím vládu, aby ctíla, co je legislativní nouze a jednacím řádem sněmovny a nepodléhala vydírání. Jak jednou tomu podlehneme, tyto výstupy u pulťíku, které mi cosi připomínaly, se budou opakovat a budou je říkat jen někteří. Budeme se potom divit, kde jsme se ocitli. Prosím o to zvlášt' v Senátu, kde jsme schopni toto dodržovat, držme se materie, kterou projednáváme, a mějme na paměti, jak je nebezpečné, že si jedna skupina prolobuje svou silou změnu zákona a jak nebezpečná je vláda, která jeden měsíc zákon přijme, ale za několik měsíců potom říká, že se spletla. Nikdo se nespletl. Všechna vystoupení, o nichž jsem mluvil, mají jen zastřít jakousi chybu. Odbory mají obrovská analytická oddělení, v kuloárech by

mi potom mohl kolega Štěch říci, kolik mají právníků a jaký aparát, který nepostřehl změnu zákona jako je § 36 a).

Prosím, nechme zlatou tečku Karlu Schwarzenbergovi. Určitě nám něco řekne o praxi zaměstnavatelů, kteří působili v tehdejších dobách, možná něco jiného.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Prosím, pana Schwarzenberga. Je posledním přihlášeným do obecné rozpravy. Máte slovo.

Senátor Karel Schwarzenberg: Vážený pane předsedající, slovný Senáte, nechtěl jsem se dnes přihlásit do debaty, neboť popravdě řečeno, mám hluboké pochopení pro boj odborů. Pocházím z rodiny, která po dlouhá staletí patřila k privilegovaným stavům. Nám se boj o zachování našich privilegií nepodařil. Konečná tečka byla v roce 1918. Blahopřeji tudíž těm kolegům, kterým se to podařilo a kteří svá privilegia úspěšně hájí. Musel jsem se zastat kolegy Kalouska, na kterého bylo útočeno, a bylo řečeno, že to co řekl, byla chyba, ba dokonce zmetek, což je povinnost každého normálního ministra financí, když se snažil, aby před daňovým zákonem byli všichni občané rovni, a všechny příjmy byly stejně zdaněny. To je normální povinnost každého ministra financí. Že se to nepodaří někdy nejen v ČR, ale i v jiných státech, jisté skupiny si to vymáhají pomocí svých lobbingů výjimky, to je mně nechvalně známo, ale nemůžeme to vyčítat ministru financí jako chybu, že o to usiluje.

Za druhé. Pozoruhodně se pan kolega Dryml zmiňoval, když přišla řeč na Pandury. Když se hovořilo o Pandurech, nebyl jsem tady, ale dost jsem o tom četl v posledních dnech v novinách. Nechci to tady rozvádět, ale myslím si, že se stalo kolegům bezpráví. S nákupy Pandurů Kalousek neměl co dělat, byly to jiné vlády a jiní zodpovědní. Proč je v této souvislosti zmiňován?

Mohu pouze doufat v jednu věc, že se u nás ještě prosadí moudrost zesnulé Marie Terezie; a že Pandur, což byl svého času baron Trenk, byl na dlouhá léta zavřen na Špilberku. Snad se to i u nás podaří, že ti, kteří zavedli Panduru, aby plundrovali české země, byli také zavřeni. Děkuji mnohokrát.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane kolego. Protože nikdo není přihlášen do obecné rozpravy, rozpravu končím. Prosím pana ministra Šimerku jako předkladatele, aby se vyjádřil k rozpravě.

Ministr práce a sociálních věcí Petr Šimerka: Dámy a pánové, mým úkolem dnes bylo zdůvodnit vládní návrh zákona, který máme na stole, včetně důvodů a motivací, které k tomu vládu ČR vedly. To jsem ve svém úvodním vystoupení provedl. Není mým úkolem a cílem, abych reagoval na všechny kritické nářky na adresu vlády, které zde zazněly, nicméně určitá vysvětlení bych rád stručně podal.

Za prvé bych chtěl říci k tvrzení, že vláda nerozhoduje. Pouhým pohledem do seznamu projednávaných věcí po celou dobu existence této vlády se každý může přesvědčit o tom, že je naprosto srovnatelná jak kvantita, tak i kvalita projednávaných návrhů, se všemi návrhy, které projednávaly tzv. politické vlády před existencí této vlády.

Za druhé musím naprosto odmítnout tvrzení, že pan premiér, pokud předložil návrh, který máme na stole, je v pozici pouhého pošťáka. To není pravda, návrh je legitimním vládním návrhem; a tvrzení neodpovídá skutečnosti. Exekutiva narozdíl od zákonodárné moci, nezmiňuji moc soudní, je čas od času a dokonce často v poslední době vystavena tlaku řešit některé otázky velmi rychle a musí buď konat, nebo

nekonat. Vláda v tomto případě konala, rozhodla se tak, jak se rozhodla a byla si vědoma rizik, která s tím souvisí.

Můžeme si položit otázku, jak by byla hodnocena, kdyby nebyla konala, a situace se dále vyhrotila, jaké ekonomické dopady by to mělo. Myslím si, že je pravděpodobné, že by byla naopak hodnocena jako vláda neschopná, nekompetentní, nekonající. Vláda se rozhodla s vědomím své odpovědnosti a všech rizik, které z toho vyplývají, takovým způsobem, který je znám.

Chci zdůraznit, že se vláda rozhodla ve sboru jako kolektivní orgán tak, jak považovala s ohledem na všechny okolnosti za odpovědné a zvažila i výhrady, které zde zazněly a které vláda předpokládala.

Chtěl bych odpovědět na jednu otázku, která zazněla: Jak je možné, že ve státním rozpočtu na letošní rok se nepočítalo s daňovým příjmem v této souvislosti. Podle informací, které mám z ministerstva financí, podle platné metodiky se u dopadů, které jsou obtížně odhadnutelné a předvídatelné, pokud jde o novou právní úpravu, která ještě nebyla realizována, tak pokud se odhaduje dopad v částech menších než jedna miliarda, a to je ve všech odhadech, do prvního roku realizace se to ještě ve státním rozpočtu nepromítá. Podle informací to je důvodem.

Ze všech výše uvedených důvodů prosím, abyste se k tomuto návrhu vlády zachovali příznivě.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane ministře. Prosím zpravodaje, pana předsedu výboru Hajdu, aby nás informoval o rozpravě z jeho pohledu.

Senátor Jan Hajda: Pane předsedající, vážený pane ministře, v diskusi vystoupilo 27 senátorek a senátorů, z toho tři vystoupili třikrát. V závěru před hlasováním bych chtěl říci, že bychom si všichni měli být vědomi vážnosti ekonomické situace, že se nacházíme v krizi. Domnívám se, že vládou předložená novela přispěje k tomu, aby se v řadě podniků udržela zaměstnanost.

Domnívám se, že pokud se týká současného období, snažím se o to, aby se Senát výrazně lišil od toho, co se děje v Poslanecké sněmovně, bohužel se vystoupení některých kolegů vůbec netýkalo daného tématu, ale bylo pouze nálepkováním někoho, strašením bankrotem atd., aniž by to někdo řekl na základě skutečných faktů.

Vždycky se snažím hovořit na základě skutečných faktů, že mimo rekordní schodek státního rozpočtu v minulém roce, se rovněž utratilo 42 miliard korun rezerv, které vláda převzala. Budu hlasovat pro schválení vládní předlohy.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane zpravodaji. Přistoupíme k hlasování.

Dovolte, abych vás všechny odhlásil, abychom nemuseli mít pochybnosti o způsobu hlasování.

V rozpravě padl návrh schválit i zamítnout.

Budeme nejdříve hlasovat o návrhu schválit. Zahajují hlasování.

Kdo je pro tento návrh, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti, nechť zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Hlasování pořadové číslo 4, registrováno 75, proti 31. Návrh byl zamítnut.

Budeme hlasovat o druhém návrhu, který padl v diskusi a zároveň padl z výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu, a to je návrh zamítnout.

Kdo souhlasí s tímto návrhem, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

V hlasování pořadové číslo 5 registrováno 76, pro 45, kворum 39.

Návrh byl schválen. Nyní prosím ještě souhlas s pověřením. Navrhuji, aby nás v Poslanecké sněmovně zastupovali kolegové Hajda a Pakosta.

Ještě se hlásí kolega s technickou poznámkou.

Senátor Miloš Janeček: Omlouvám se, nezpochybňuji hlasování, ale zmáčkli jsem omylem tlačítko ANO a chtěl jsem NE.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Toto je pro zápis. Navrhuji, abychom pověřili kolegu Pakostu a kolegu Jílka, aby odůvodnili usnesení Senátu na schůzi PS. Kdo souhlasí s tímto návrhem? Kdo je proti tomuto návrhu?

V hlasování pořadové číslo 6 registrováno 73, pro 60. Návrh byl schválen.

Vážené kolegyně a kolegové, končím projednávání návrhu tohoto zákona.

Vzhledem k tomu, že jsme vyčerpali program naší dnešní schůze, schůzi končím.

(Jednání ukončeno ve 12.17 hodin.)

Těsnopisecká zpráva
Senátu Parlamentu České republiky
7. funkční období - 16. schůze
Vydává Kancelář Senátu, Odbor organizační
Valdštejnské nám. 4/17, 118 01, Praha 1

WWW.SENAT.CZ (DOKUMENTY A LEGISLATIVA) – TĚSNOPISECKÉ ZPRÁVY